

Catalunya Cristiana

40
anys

Setmanari d'informació
i de cultura religiosa
ANY XXXIX | NÚM. 2054
2,90 € | 3 FEBRER 2019

EDITORIAL I EN PRIMER PLA (3, 8-11)

Fills d'Atenes i Jerusalem

El cristianisme naixent
va destacar per
assimilar, no pas per
destruir, el llegat
grecoromà

Es busquen 100 famílies
per acollir refugiats
a Barcelona

P. 18-19

Club més Amics

Associació Amics de Catalunya Cristiana i Ràdio Estel

Contacte
Tel. 934 092 700
info@clubmes.cat
www.clubmes.cat

DEL 25 AL 29 DE MARÇ

MALTA

DEL 24 AL 29 D'ABRIL

Pasqua ortodoxa al LíBAN

DEL 9 AL 16 DE MAIG

Mesopotàmia Turca: Ruta per Terres Aramees

DEL 9 AL 20 DE MAIG

JAPÓ

Un viatge de la tradició
a la modernitat

JULIOL

PERÚ

(Cuzco i Machu Pichu)

DEL 19 AL 28 DE FEBRER i
DEL 21 AL 28 DE MARÇ

PELEGRINATGE A TERRA SANTA

Camí de fe, cultura i història

20 al 24 DE MAIG

30 MAIG / 10 JUNY

AGOST 2019

AGOST 2019

SETEMBRE 2019

OCTUBRE 2019

NOVEMBRE 2019

NOVEMBRE 2019

DESEMBRE 2019

DESEMBRE 2019

PELEGRINATGE A PAMPLONA-VALL DEL
BAZTAN I SANTUARIS DEL PAÍS BASC

SENEGAL I GÀMBIA

CANADÀ

XINA ÈTNICA (LA RUTA DE SHANGRI-LA)

ETIÒPIA (TRIBUS DEL SUD)

REGNES DE L'HIMÀLAIA: NEPAL I BUTAN

PORTUGAL TEMPLARI + FÀTIMA

NOVA YORK (LLUMS DE NADAL)

PESSEBRES DELS ABRUÇOS

CAP D'ANY A EGIPT

També som clàssics

La periodista cultural britànica Catherine Nixey, en el seu llibre *La edad de la penumbra. Cómo el cristianismo destruyó el mundo clásico* (Ed. Taurus), explica la destrucció del món antic a mans del fanatisme religiós cristià. Des de la mateixa perspectiva, i amb to sensacionalista, en una entrevista publicada a «La Contra» de *La Vanguardia* del 29 d'octubre, la mateixa autora afirmava que «els cristians van arrasar mil anys de filosofia atenesa» i explicava que «van tirar a terra temples pagans, van enderrocar estàtues de déus, van mutilar relleus, van arrencar frescos i mosaics, van cremar biblioteques, van talar arbres sagrades, van raspar pergamins amb textos grecollatins... per escriure-hi oracions». Tot i que en el decurs de la història de l'Església es poden trobar exemples de fanatisme iconoclasta, cal evitar l'extensió dels tòpics injustos. Ja el Dr. Armand Puig, rector de l'Ateneu Sant Pacià, el 4 de novembre va sortir al pas de les poc matisades afirmacions de la senyora Nixey i explicava, entre d'altres coses, com el cristianisme es convertí en l'hereu de la cultura grecoromana fins al punt, per exemple, que un 80% dels coneixements que posseïm de l'antiguitat grecoromana ens han arribat per les còpies fetes als escriptors monàstics.

En la mateixa línia, al Primer

Pla d'aquest número de *Catalunya Cristiana*, aprofundim en la relació del cristianisme amb el món clàssic. Subratllem com el cristianisme naixent va destacar per assimilar, no pas per destruir, el llegat grecoromà. El Dr. Antoni Bosch explica que «el projecte cristià, arrelat en Jesús de Natzaret, va anar obrint-se a totes les cultures i, de manera ben particular, a la cultura grega. Amb algunes excepcions, el cristianisme no va rebutjar la filosofia grega, sinó que la va assimilar». I l'arqueòloga Dra. Julia Beltrán de Heredia explica que «quan els temples clàssics havien perdut la seva funció, uns van ser convertits en esglésies i altres van ser abandonats i reutilitzats per a altres usos, com per exemple espais d'hàbitat o de tallers. També van ser "desmuntats" (que no és el mateix que destruïts) per aprofitar la pedra en altres construccions».

En un important volum, *La nissaga catalana del món clàssic*, a cura de Montserrat Tudela i Pere Izquierdo (Auriga), s'hi apleguen més de cent seixanta testimonis històrics —molts d'ells homes i dones d'Església— la semblança dels quals explica fefaentment que la cultura catalana s'ha creat gràcies al món clàssic grec, romà i iber. Però els diaris, les *fakes*, les mitges veritats distorsionen l'opinió pública i semblen tenir més pes que els estudis científics.

Contingut

-
- 03**
Editorial
 - 05**
La setmana
 - 06**
Opinió
 - 08**
En primer pla
 - 12**
Opinió
 - 15**
Vida eclesial
 - 24**
Reportatge
 - 26**
La veu dels pastors
 - 30**
Bíblia
 - 32**
Litúrgia
 - 34**
Espai lectors
 - 36**
Cultura
 - 39**
Laudato Si
 - 41**
Cultura
 - 46**
Agenda
 - 47**
Des del carrer

Jornada Mundial del Malalt

PÀGINA 16

24
Maons solidaris

Cristians perseguits

PÀGINA 20

Sacerdots a Mèxic

PÀGINA 23

36
Llums d'Antiga

La setmana en tuits

PAPA FRANCESC @PONTIFEX_ES

Me'n vaig a la Jornada Mundial de la Joventut de Panamá. Us demano que pregueu per aquest esdeveniment tan bonic i important en el camí de l'Església

CARDENAL SISTACH @SISTACHCARDENAL

Arquebisbe emèrit de Barcelona
La manca de la plena comunió de tots els creients en Jesús és un pecat i una dificultat per realitzar més eficaçment la tasca de l'evangelització que Crist ens ha confiat a tots els batejats

MARCEL JOAN ALSINELL @JOANALSINELLA

Director general d'Afers Religiosos

de la Generalitat

He participat en l'acte d'inauguració de la primera fase del Jardí Bíblic de l'arquebisbat de Tarragona. Després, s'ha fet una ofrena floral a la tomba del cardenal Vidal i Barraquer

ÒSCAR BARDAJÍ @OSCARBARDAJÍ

Director de Comunicació de l'abadia Montserrat
A abadiamontserrat.cat es pot llegir el comunicat de la comunitat benedictina de Montserrat davant dels fets exposats pel Sr. Miguel Ángel Hurtado a diversos mitjans de comunicació en els quals acusa d'abusos sexuals un monjo de Montserrat

Zoom

EDUARD BRUFAU

Agustí Codinach

Com cada any les diòcesis catalanes s'han afegit a les celebracions de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians. A Barcelona el primer acte conjunt va tenir lloc el divendres 18 de gener a la catedral, on es va celebrar una cerimònia ecumènica en què van participar representants de les principals Esglésies presents a la diòcesi. El missatge central va ser que la unitat dels cristians és imprescindible perquè és voluntat de Crist mateix.

Escoltat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

Coordinador d'informatius

Càritas, 75 anys

La basílica de la Sagrada Família acollia, el diumenge 27 de gener, la missa amb què Càritas diocesana de Barcelona celebrava el seu 75è aniversari. L'Eucaristia, presidida pel cardenal Joan Josep Omella, va ser transmesa en directe per Ràdio Estel. Per recuperar-la i escoltar-la, es pot entrar a www.radioestel.cat i buscar, a la finestreta superior de «Ràdio a la carta», l'emissió corresponent al 27 de gener a les 17 h. A banda de la litúrgia i les ofrenes, es va projectar un anunci especial per a la commemoració, realitzat per l'equip del publicista Lluís Bassat (Ogilvy Barcelona) i preparat per a una campanya de tres setmanes.

L'arquebisbe de Barcelona va fer seva, en sintonia amb tot l'equip de Càritas diocesana, la idea que els 75 anys no volen ser una rememoració del passat, sinó una mirada cap al futur i una oportunitat de sumar-hi persones. El director de l'entitat, Salvador Busquets, va atendre els mitjans de comunicació al mateix temple d'Antoni Gaudí mitja hora abans de l'Eucaristia, en un to festiu i d'esperança.

L'efemèride de la setmana

6 de febrer del 1953:

una reforma a l'ensenyament espanyol divideix el Batxillerat en Ciències i Lletres.

CARME BORBONÈS

Directora honorària de la Càtedra d'Inclusió Social de la URV

Harmonitzar les arrels amb les noves realitats, aquest és el repte

PENSANT-HO MILLOR

Connectats, però desarrelats...

Avui dia és un tòpic recordar que tothom pot estar informat de tot, en temps real, i que gaudim d'àmplies possibilitats per comunicar-nos arreu del planeta, reforçades per un altre fet positiu: la facilitat de moviments que han reduït el hàndicap de la distància.

En paral·lel, està emergint un altre fenomen que va en augment i que afecta moltes persones, fins i tot aquelles que pràcticament es mantenen al mateix lloc. Em refereixo al desarrelament, a l'afebliment del valor i de la durada de les relacions familiars, veïnals, laborals i socials i, sobretot, a la manca de referents i de valors.

Una de les manifestacions de l'actual societat líquida és el canvi constant de relacions del jo amb el meu entorn. Estem immersos en una dinàmica trepidant que ha assumit com a natural la caducitat de tot plegat, tant d'aquelles coses i situacions efímeres per naturalesa, com la mutació de qüestions i relacions bàsiques en la vida d'una persona, si les tendències i les circumstàncies així ho plantegen.

Certament que en la història de la humanitat, l'efecte de moviments migratoris, individuals i col·lectius, que comporta desarrelament i integració, ha estat una constant i una característica, gens menyspreable,

però no em vull referir a aquestes realitats.

El que oblidem o no analitzem prou, és allò que significa l'afebliment de les arrels, de les relacions personals, de la pèrdua de coses properes, per senzilles que siguin. No es valora a fons què significa un canvi de lloc de treball, de companys de feina, d'amics, de família...

Es considera un valor afegit la capacitat de no tenir por de perdre res de tot això i ser capaç de començar, amb facilitat, un altre tipus de vida, en un altre lloc, amb altres persones. Es recomana «saber gestionar la por de perdre res». Relativitzar i minorar les arrels, els lligams, les relacions, els referents, sembla que facilita la integració en un altre lloc i circumstància...

Però, aquest tipus d'integració, pot garantir un ple desenvolupament i creixement personal? Potser, només és supervivència... Aquest individualisme, aparentment autosuficient, no és també un risc de ser més vulnerable a la manipulació?

Pensem-ho: cal saber harmonitzar les arrels amb les noves realitats, aquest és el repte.

UN NOU LLINDAR

La resposta insubstituïble de l'amor

SEBASTIÀ
TALTAVULL ANGLADA
Bisbe de Mallorca

Potser coneixem persones que han passat o passen per la dura experiència de no ser correspostes en l'amor. Davant d'això, potser es demanen: per què he de seguir estimant si jo no em sent estimat/ada? No sols fa de mal respondre sense explicar-s'ho, sinó perquè costa manifestar l'afecte al qui te l'ha negat. Tanmateix, per sortir d'aquest atzucac, hi ha un camí de solució, que és sobreposar-se a un mateix i fer el pas valent de la iniciativa en l'amor. Malgrat tot, caldrà estimar de nou, intentar-ho sempre sense defallir. És el camí de la fidelitat.

Què fer, però, quan les relacions humanes es refreden i, allà on hi ha hagut amor, ara només hi ha venjança i odi? La relació interpersonal és un misteri de mal desxifrar. Per què són perseguides les persones justes i menyspreades les persones bones? Per què hi ha qui s'alegra fent sofrir els altres? Per què el temps destinat a fer el bé, és mal utilitzat per fer el mal? La qualitat humana es va autodestruint lentament, quan de fet tot podria anar tan bé!

Hi ha persones, ho sabem bé, honrades i coherents, que incomoden els qui s'han atribuït el

Jesús posa la persona com a primer valor, i l'amor, per damunt de tot

«privilegi» de convertir-se en jutges dels altres, encara que facin seves i repeteixin de memòria les paraules de Jesús «no jutgeu i no sereu jutjats, no condemneu i no sereu condemnats». Jesús va provocar aquesta incomoditat als acomodats, als qui havien posat tota la confiança en la llei i no en l'amor. Per això, posa la persona com a primer valor, i l'amor, per damunt de tot. La novetat de Jesús serà superar les barreres que provenen de la religió establerta, i així, obrir les portes de l'esperada salvació.

És la resposta insubstituïble de l'amor que fa que es passi de l'admiració per qui és Jesús al seu *seguiment incondicional*; de la incomoditat que provoquen les seves paraules a la *professió de fe*; del rebuig que origina el seu amor radical envers els pobres a convertir-se en el seu màxim *col·laborador* i *defensor*.

Tot i ser rebutjat pels seus, Jesús no desisteix de la missió d'anunciar la Bona Nova als pobres, d'alliberar els captius, de proclamar l'amor i el perdó de part de Déu. Així ens ensenya a rebre el seu amor, i, al mateix temps, ens convida a tenir la iniciativa per donar-lo.

Fills d'Atenes i Jerusalem

**El cristianisme naixent va destacar
per assimilar, no pas per destruir,
el llegat grecoromà**

Plató va ser el filòsof grec que més va influir en el cristianisme.

BOSCH-VECIANA
«Els Pares de l'Església miraren de trobar punts d'equilibri que harmonitzessin la fe amb la raó»

Des de fa dos mil anys aquesta cultura que en diem Occident té imprès en el seu ADN dos gens tan diferenciats com són el pensament grec i el cristianisme: Atenes i Jerusalem. La concepció que tenien de l'home i del món la tradició hel·lènica i la semita no podien ser més diferents: per als grecs, l'univers no era creat sinó etern, i l'home era aquell que alçava els ulls al cel i, meravellat, s'interrogava per la veritat que ho regia tot, també la pròpia existència; per al cristianisme (i per al seu germà gran, el judaisme), el món no és etern perquè és obra de Déu, i al centre de la creació hi ha l'home, creat a imatge i semblança de Déu. Quan el cristianisme es va anar difonent i finalment es va fer homogeni va tendir a integrar el pensament filosòfic anterior: l'home creat a imatge i semblança de Déu era, alhora, aquell que alçava els ulls al cel interrogant-se per la veritat que ho regia tot. Atenes i Jerusalem, sent tan oposades, van aconseguir harmonitzar-se.

Els pensadors contemporanis han tractat sovint aquesta complexa qüestió. En la seva *Història de la*

filosofia, Émile Bréhier explica que en el paganisme hi havia aspectes concrets que els cristians no podien considerar aliens: «La necessitat d'una vida interior, d'un recolliment, és sentida en tot el món grec molt abans del triomf del cristianisme; la consciència del pecat i de la falta s'expressa en fórmules populars entre els historiadors i els poetes; la pràctica de l'examen de consciència, de les consultes espirituals, que són veritables confessions, són freqüents al començament de la nostra era.»

El pensador francès afirma que, amb algunes excepcions, el cristianisme no va rebutjar la filosofia grega, sinó que la va assimilar. D'aquí que es puguin detectar paral·lelismes entre l'un i l'altra: «A l'ensenyament moral de l'època imperial hi corresponen la predicació i les epístoles de Pau. Al punt de maduresa del platonisme, amb Plotí, hi correspon la formació de les àmplies síntesis teològiques de Climent i d'Orígenes. Procle i Damasci [pagans] tenen com a contrapartida, vers la mateixa època, sant Agustí, els pares de Capadòcia, a més de

tots els que podem anomenar neoplatònics cristians. [...] Una mateixa corba del moviment espiritual en tots dos costats.»

Una fe que acull la raó

Aquesta capacitat d'adaptar-se a la cultura grega es pot explicar per la mateixa idiosincràsia de la fe cristiana. Antoni Bosch-Veciana, professor de Filosofia antiga a la Universitat Ramon Llull i a l'Iscreb, afirma que «el cristianisme nasqué amb voluntat d'esdevenir universal. Això li suposà crear una nova gramàtica respecte d'aquella que havia rebut de la tradició jueva tant pel que fa al seu sentit de l'amor com pel que fa a la seva relació amb la Llei. Les primeres comunitats cristianes anaren concretant aquest universalisme en les seves diverses missions evangelitzadores: va ser així com el projecte cristià, arrelat en Jesús de Natzaret, va anar obrint-se a totes les cultures i, de manera ben particular, a la cultura grega. El primer que s'adreçà al nucli de la cultura grega, a Atenes, fou l'apòstol Pau. De Pau, la tradició n'ha recollit el simbòlic discurs a l'Areòpag (Ac 17,16-33), on exposa una síntesi de la fe cristiana. La recepció atenesa fou força acceptable si bé la discrepància era radical en l'afirmació cristiana de la resurrecció dels morts. Els filòsofs grecs (estoics i epicuris) de cap manera no podien acceptar la resurrecció de l'home sencer: ells, per contra, defensaven la immortalitat de l'ànima, és a dir, del propi jo, sense el cos».

La majoria d'autors cristians dels primers segles van considerar que la raó era un do de Déu que complementava la fe. Alguns fins i tot, com ara Justí, afirmaven que els pensadors pagans anteriors amb les seves indagacions havien intuït la veritat cristiana. Havien trobat una manera imperfecta, però no pas invàlida, d'accedir a Déu. Aquest acostament del cristianisme al món grec havia estat possible gràcies a Pau. «A partir d'aquell moment paulí inicial», sosté Bosch-Veciana, «les relacions entre el cristianisme i la cultura grega anaren intensificant-se, no sense moments d'enfrontaments durs, sobretot en els primers segles per part d'alguns pensadors grecs (Cels, Porfiri, Hièrocles, Julià). El cristianisme inicial també a vegades fou argumentativament bel·ligerant contra la filosofia grega (Tertul·lià). Però els grans teòlegs posteriors fins a Agustí d'Hipona (els anomenats Pa-

Sant Pau va ser el primer de predicar als grecs.

res de l'Església) miraren de trobar punts d'equilibri que harmonitzessin la fe amb la raó. També el cristianisme veié la necessitat d'argumentar la fe servint-se d'aquelles categories gregues, després passades pel sedàs de la cultura llatina, que li possibilitessin estructurar les raons del seu creure. El cristianisme respectà la filosofia grega i l'admirà, almenys la d'alguns grans autors (com Plató, per exemple). Aquesta inculturació del cristianisme antic en la cultura grega li permeté exposar el seu pensament filosòfic i teològic amb molta solidesa. Els cristians sempre van mantenir la seva preocupació per vertebrar de manera raonable la seva fe.»

El patrimoni artístic

La progressiva implantació del cristianisme va tenir conseqüències en el camp de l'art. Aquests canvis han alimentat algunes tesis que afirmen que els cristians s'haurien dedicat de manera sistemàtica a destruir tot el patrimoni clàssic, ja fos com a

ments dels temples) i cap a Hispània. A la legislació conciliar del segle IV d'Hispania no hi ha cap cànon contra els temples pagans.»

Beltrán de Heredia explica que la transició de la cultura antiga cap a una civilització majoritàriament cristiana només es pot comprendre en el context històric en què va succeir: «El fenomen és molt més complex i no es pot analitzar d'una manera aïllada, sinó en el marc polític i social del moment: fi de l'imperi romà i la divisió de l'imperi. El cristianisme s'expandeix en un moment de pèrdua dels valors tradicionals romans i en un moment de greus problemes militars, econòmics i administratius que van possibilitar les invasions de les fronteres pels anomenats pobles bàrbars. Tot això va comportar canvis socials, polítics, econòmics i de pensament, canvis molt importants que es van plasmar en tot els aspectes de la vida. És una nova època, un moment de transició en què els vells valors cauen i sorgeixen nous corrents de pensament. El cristianisme exemplifica els canvis d'una nova època i suposa la incorporació de noves idees que van quedar reflectides en tots els ordres de la vida. Les noves concepcions de la vida i de la mort van transformar les formes de viure i de morir, però també les formes d'expressió i el llenguatge dels símbols, i per descomptat l'arquitectura. El cristianisme va contribuir a l'aparició d'un nou ordre cultural, incorporant una nova simbologia en totes les expressions artístiques, alhora que incorporava tradicions i elements del món clàssic.»

En segles posteriors la preservació que l'Església va fer del món clàssic va permetre que el llegat grecoromà no es perdés. El monaquisme medieval tant d'Orient com d'Occident es va dedicar a conservar, copiar, difondre i estudiar la filosofia grega. De fet, el cristianisme va incorporar elements dels grans pensadors de l'antiguitat, especialment de Plató i, a partir del segle XIII, d'Aristòtil. I pel que fa a la literatura, va passar una cosa semblant: el cristianisme de l'edat mitjana va continuar llegint *La Ilíada*, *L'Odissea* i altres grans obres gregues plenes d'herois i de déus pagans. El cristianisme és sensible a la cultura i la bellesa de les civilitzacions no cristianes perquè tendeix a veure-hi una recerca assedegada de la veritat amb majúscules.

revenge per les persecucions patides per les autoritats romanes, ja fos a causa de la naturalesa obscurantista de la nova fe. Però els experts com la historiadora Julia Beltrán de Heredia, professora de la Facultat Antoni Gaudí, rebutgen aquesta interpretació per simplista: «S'ha debatut molt sobre el final dels temples pagans i la seva destrucció per part d'un "cristianisme fanàtic", però la veritat és que això no és exactament així. Durant tot el segle IV, hi ha legislació imperial per protegir els temples tot i que no s'hi podia fer culte. Els temples havien perdut la seva funció, uns van ser convertits en esglésies i altres van ser abandonats i reutilitzats per a altres usos, com per exemple espais d'hàbitat o de tallers. També van ser "desmuntats" (que no és el mateix que destruïts) per aprofitar la pedra en altres construccions. Només es coneix algun cas a Orient i en altres llocs, com a la Gàl·lia, de destruccions de temples pagans per bisbes i comunitats cristianes exaltades (destrucció que més aviat es va centrar en les estàtues i altres orna-

BELTRÁN DE HEREDIA

«A la legislació conciliar del segle IV d'Hispania no hi ha cap cànon contra els temples pagans»

SOR LUCÍA CARAM
Dominica de Manresa

El febrer del 2017, en un programa de televisió, un periodista va proferir calúmnies greus contra la meva persona. Ho va fer en presència d'un sacerdot, que assentia i permetia calúmnies, greus despropòsits insultants i mentides. Aquesta actuació va generar malestar en el meu entorn i en un ampli sector de la societat a causa de l'impacte del desagradable episodi, en el qual jo no hi era.

Estar ocupada i preocupada en el dia a dia per necessitats reals, greus i urgents de tantes persones vulnerables em va portar a oblidar i a no guardar cap tipus de rancúnia. Quan mires de viure en la veritat i et deus a unes causes nobles, i sobretot quan intentes que l'Evangelí sigui la norma que marqui la teva vida, hi ha moltes coses que se superen i s'obliden i no deixen ni rastre.

DES DEL MONESTIR

El perdó és la marca de «la casa»

Però hi ha moltes persones que sintonitzen amb la «causa» que ens ocupa, i que a més la viuen des de la fe i que, mogudes pel seu amor a la veritat, van decidir, com a advocats, iniciar un procés judicial pels danys que podia repercutir en l'obra i en la meva persona.

Han passat dos anys, i davant la imminència d'un judici en el qual pot ser penalitzat amb multes molt grans, es va presentar al meu monestir, humiliat i per demanar disculpes. Em va dir que va ser un mal

moment, que no creu en el perdó, però que volia disculpar-se pel mal provocat a partir de mentides.

Vaig acceptar les seves paraules i les seves disculpes, però li vaig dir: «Si vostè no creu en el perdó, no té sentit que avui sigui aquí. Jo sí que crec en el perdó i el perdono. Perquè el perdó és un do, un regal de la fe que vostè diu compartir per mi.» I un acte de conciliació va acabar en una abraçada de fraternitat plena de sentit humà i espiritual.

Aquesta és la nostra fe. No pot ser que tinguem prou religió, política o ideologia per odiar-nos, desqualificar-nos, fer-nos mal, i no per construir, estimar, fer créixer allò bo. El missatge de l'Encarnació és que Déu ens estima gratuïtament i ens perdona sempre. És aquesta la marca de la casa. No farem nosaltres el mateix?

Un acte de conciliació va acabar en una abraçada de fraternitat plena de sentit humà i espiritual

MIRADA AL MÓN

Acords Església-Estat, abolició o revisió?

Cada vegada que hi ha eleccions generals a Espanya, surt un tema: els acords amb la Santa Seu. Són quatre acords que el 1979 van substituir el Concordat del 1953 signat durant la dictadura franquista. Aquests acords van mirar d'acomodar el marc jurídic de les relacions Església-Estat a la nova situació democràtica d'Espanya, és a dir a la Constitució.

En realitat, la Santa Seu, quan negocia avui amb els estats, té en compte quatre punts cardinals: primer, que l'Estat reconegui personalitat jurídica a l'Església i les seves ins-

Els acords contempnen «l'ensenyament de la religió catòlica en tots els centres d'educació»

titucions, cosa que permet llibertat a l'Església per evangelitzar: principi de llibertat religiosa.

Segon, la llibertat del Papa per nomenar bisbes, com ho va demanar el Concili Vaticà II (CD, 20) i ho estableix el Dret Canònic (*Canon 377 1*). Tercer, llibertat de l'Església per erigir centres d'ensenyament propis, segons els drets humans que els pares trien l'ensenyament que volen per als seus fills. Quart, la col·laboració entre l'Església i l'Estat en matèria de patrimoni històric, suport de culte i clergat i la fiscalitat dels béns eclesiàstics dedicats al culte.

Ha passat temps, però en l'essencial s'han mantingut vius els acords. Han servit per enterrar les lluites religioses del passat i situen les relacions Església-Estat en els temps moderns. Els partits d'esquerra,

SALVADOR ARAGONÉS

Periodista i excorresponsal d'Europa Press a Roma

però, enyorant potser guerres de religió de temps passats, de vegades aixequen el crit contra l'Església i la Santa Seu. És possible que s'hagin de recompondre alguns punts, però llavors cal posar l'Església al mateix nivell de les altres institucions públiques i provades.

També convé parlar de l'ensenyament de la religió, perquè els acords contempnen «l'ensenyament de la religió catòlica (voluntària) en tots els centres d'educació, en condicions equiparables a les altres disciplines fonamentals». És un punt que no concorda amb l'avantprojecte de llei d'educació del govern de Pedro Sánchez.

En resum, és millor la negociació que anar per la via unilateral. O com es diu popularment: és millor un mal acord que un bon plet.

SABER ESCOLTAR

El respecte a la veritat

Els humans parlem de tot. Solem ser —valgui la dita— bastant xafarders. Parlem per parlar. Això pot dur a faltar a la veritat, a la caritat envers el proïsme. Fer rellevants futilitats, però que tenen morbo, és una temptació. Les revistes, la ràdio, la televisió i les converses tendeixen a derivar cap al camp de la murmuració i de les mentides. Com si saber coses dels altres, fins i tot, les que no són edificants, ens portés un goig especial.

Fa dies que un servidor, a qui agrada estar informat, rumia el que escriu. Topo amb poc o cap respecte a la veritat. Com si la nostra societat estigués ornada de paperets de colors d'un ball de festa major. Cal ser caut en la verificació de les notícies.

El Concili Vaticà II diu que «la co-

municació de la veritat no és incondicional. Tothom ha de conformar la seva vida al precepte evangèlic de l'amor fratern. Això, en les situacions concretes, requereix apreciar si convé o no revelar la veritat a aquell que la demana». Els forjadors de la informació diuen que tenim dret a saber-ho tot. Una afirmació que fa pensar, si realment diuen la veritat o fan el joc a altres interessos.

Encara, el Concili rebla el clau: «La caritat i el respecte a la veritat han de dictar la resposta a tota demanda d'informació o de comunicació.» I enumera: el bé i la seguretat, el respecte a la vida privada o el bé comú, l'ús d'un llenguatge discret... Cal evitar l'escàndol... Afirmar que «ningú no té l'obligació de revelar la veritat al qui no té dret a conèixer-la».

JOAN GUITERAS I VILANOVA

Canonge emèrit del Capítol Catedral de Barcelona / secretaria@catedralbcn.org

El secret del sagrament de la Penitència no pot ser revelat de cap manera. Els secrets professionals —polítics, militars, mèdics, jurídics, confidències fetes amb to de secret han de ser guardats; admetrien excepció si poguessin fer molt mal a qui el confia, a qui el rep o a terceres persones... Les informacions privades són també un camp delicat. «Tothom ha de guardar una justa reserva sobre la vida privada de la gent».

La caritat i el respecte a la veritat han de dictar la resposta a tota demanda d'informació o de comunicació

P-J YNARAJA

Capellà del Montanyà
ynaraja@gmail.com

Malgrat que al títol hi diu *telèfon* i que, per tant, m'hauria de referir als que exclusivament permeten transmetre sons, tinc present el *telefonino* (italià), el *mòvil* (per terres espanyoles), o el *celular*, com l'anomenen a la resta de països. En realitat, el nom és *smartphone*, o telèfon intel·ligent. En vaig tenir un que vaig haver d'abandonar perquè creia que era tan intel·ligent, i dominava tant la meva ment que, només de moure'l, ja marcava el número que li semblava, i em creava molts problemes, especialment si conduïa. Em limitava la llibertat i no estava al meu servei.

Llegeixo que el cap de l'Església ortodoxa russa diu «que els telèfons intel·ligents arriben a la humanitat a apropar l'arribada de l'Anticrist. El

A PROPÒSIT DE...

Telèfon (4)

patriarca Kiril va dir que l'Església no s'oposa al progrés tecnològic, però que la preocupa que la capacitat de recopilació de dades dels dispositius comparteixi massa informació. Kiril va dir que aquesta informació podria ser utilitzada per al control centralitzat del món» (la còpia entre cometes és textual). Per part meua, el judici no és tan exagerat, ara bé, crec que l'ús indegut condiciona el comportament personal de manera que atrofia possibilitats i valors que no crec que n'hagi de prescindir.

El whatsapp minva les relacions interpersonals profundes i es queda en comunicacions superficials

Sens dubte, retalla les relacions interpersonals profundes i tot queda en comunicacions superficials. Penso en la utilització contínua de missatges *whatsapp*. Certament, jo també utilitzo el sistema, utilitzo *skype* per compartir amb països llunyans, per parlar llargament de projectes i programes.

Dificulta l'enamorament. Un sentiment genuïnament humà, que serveix a Déu per expressar els seus pel que fa al poble i que es rebel·la fent servir aquest llenguatge, per reflectir tot el que sent per les persones i el que vol que existeixi entre elles. (Càntic dels Càntics, poema que de cap manera s'assembla al que podria existir entre els que únicament es tractessin d'aquesta manera i que ocupa tants joves de quinze anys, ells i elles). Tampoc no educa en el compromís.

SIGNES D'AVUI

La força de la vocació

LLUÍS
SERRA LLANSANA
llserrall@gmail.com

El dos de febrer, com cada any, se celebra la Jornada Mundial de la Vida Consagrada, que afecta de manera directa prop d'un milió de persones. La seva missió garanteix d'una manera especial, amb llums i ombres, la presència de l'amor de Déu al món. Recentment, s'ha publicat un llibre entrevista al papa Francesc, titulat *La força de la vocació. La vida consagrada avui*, a càrrec del periodista claretíà Fernando Prado. La conversa de quatre hores de durada flueix amb naturalitat. El Papa no defuig punts neuràlgics, que analitza amb precisió i clarividència. Convé no oblidar que el papa Francesc és jesuïta i que, per tant, viu en pròpia carn la dimensió de la seva vocació religiosa. No només parla d'un col·lectiu significat a l'Església i a la societat, sinó que les respostes

parteixen de la seva pròpia experiència. La lectura i reflexió d'aquest llibre breu és imprescindible per a les persones consagrades i resulta recomanable per a qui vulgui conèixer millor la realitat de la vida religiosa avui: les seves esperances i dificultats, els seus projectes i desafiaments, les arrels i la missió.

El Papa opta pel discerniment enfront de la disciplina, per la llibertat evangèlica enfront de la ideologia, pel testimoni alegre enfront de la preocupació estadística, per

la fidelitat a les arrels del carisma enfront de la mundanitat espiritual. Quan algú viu a fons la vida consagrada, quan s'encarna al lloc i en la cultura on en desenvolupa la missió, quan l'amor de Déu és el motor de la seva vida... escriu pàgines tan senzilles com meravelloses d'entrega, de servei, d'humilitat. La pregària, la vida comunitària, la pobresa... són ingredients inevitables del seu testimoni. No tots els religiosos i religioses viuen així, però la seva vocació els projecta cap a aquest horitzó de fidelitat i goig.

Les comunitats cristianes estan convidades a preparar especialment en aquesta Jornada per les persones consagrades i també per aquelles que, després de sentir la crida de Déu, hi responguin amb generositat i alegria.

El Papa no defuig punts neuràlgics, que analitza amb precisió i clarividència

VICTÒRIA
MOLINS, s.t.j.
viquimolins70@gmail.com

A algunes persones la soledat les acompanya fins a la mort.

Coneixia X des de feia molts anys. Quan a finals del segle passat ens reuníem amb sor Genoveva Masip a la terrassa d'un bar de la Barceloneta. Allà, cada diumenge, esmorzàvem junts amb un grup de persones amb dificultats a causa de la droga, la sida, l'alcohol o diferents motius.

El meu amic aleshores era jove i tenia una parella que crec recordar que esperaven un fill. Ell ja patia la malaltia típica d'aquell moment i lluitava com tants altres per sortir-se'n.

Els disset anys que ha estat dins les reixes d'una presó!

Un bon dia apareix a l'Hospital de campanya. Venia amb la pare-

FINESTRA A LA VIDA

L'última soledat

lla que jo havia conegut vint-i-cinc anys enrere. Vint-i-cinc anys de fidelitat, disset dels quals es veien cada setmana per una finestreta! Això és amor.

Des del primer dia vaig veure que estava molt malalt i així m'ho van confirmar. El més terrible és que, malgrat que tenia una filla que vivia en un pis, per circumstàncies que no tinc dret a saber i menys a judicar, vivien tots dos al carrer. Van anar a l'hospital i el van internar per fer-li proves. Allà va estar-s'hi uns dies fins que li van donar l'alta. No s'aguantava dret, però a l'hospital li havien dit que «ja se'n podia anar a casa seva». Ignoraven que «casa seva» era el carrer?

Quan van arribar tots dos a Santa Anna cercant un refugi, ens vam esgarriar de veure'l. Es va estirar en una de les hamaques mentre la seva

dona ens deia que havia passat molt mala nit. Des de Santa Anna vam trucar a urgències i se'l van tornar a endur.

Quan el vaig anar a veure a l'hospital, em va cridar l'atenció l'alegria que manifestava per tenir un llit i perquè la seva dona es quedava al seu costat a la butaca durant tota la nit.

Quan uns dies després va morir, a l'enterrament només hi havia la seva dona i la seva filla. I va tenir funeral perquè a l'hospital de campanya el vam celebrar. Allà estava la seva fidel esposa sola entre tots nosaltres!

Tristament, hi ha persones a qui la soledat les acompanya fins a la mort

Vida eclesial

Aquesta setmana recollim el missatge del Papa per a la Jornada Mundial del Malalt, Migra Studium busca famílies per acollir refugiats, visibilitzem els cristians perseguits i coneixem la dura realitat dels sacerdots a Mèxic

AICA
Ciutat del Vaticà

En la Jornada Mundial del Malalt sobretot l'exemple de santa Teresa de Calcuta

El Papa convida a promoure la cultura de la gratuïtat

En el seu missatge per a la XXVII Jornada Mundial del Malalt (11 de febrer), titulat *De franc ho heu rebut; doneu-ho també de franc* (Mt 10,8), el Papa destaca que la cura dels malalts requereix professionalitat i tendresa, expressions de gratuïtat, immediates i senzilles com la carícia, a través de les quals s'aconsegueix que la persona se senti «estimada». També insta a afrontar la «cultura dels descartats i de la indiferència». El missatge complet es pot consultar a www.vatican.va.

Francesc reafirma que el do de la vida «se situa com el paradigma capaç de desafiar l'individualisme i la contemporània fragmentació social, per impulsar nous vincles i diverses formes de cooperació humana entre pobles i cultures». També recorda que el diàleg «obre espais de relació per al creixement i el desenvolupament humà, capaços de trencar els esquemes rígids del poder en la societat».

El Pontífex escriu que «Déu mateix, en Jesús, s'ha inclinat i s'inclina sobre nosaltres i sobre la nostra pobresa per ajudar-nos i regalar-nos aquells béns que, per nosaltres mateixos, no podríem tenir mai».

Enguany, la jornada se celebra de forma solemne a Calcuta, per això el Papa recorda «amb alegria i admiració» la figura de la mare Teresa, «un model de caritat que va fer visible l'amor de Déu pels pobres i pels malalts». D'aquesta santa el Pontífex destaca que la misericòrdia va ser per a ella la «sal» que donava gust a cada obra seva i la «llum» que il·luminava les tenebres dels que no tenien ni tan sols llàgrimes per plorar la seva pobresa i sofriment. I afegeix: «La seva missió a les perifèries de les ciutats i

a les perifèries existencials roman en els nostres dies com a testimoni eloqüent de la proximitat de Déu cap als més pobres entre els pobres.» La mare Teresa «ens ajuda a comprendre que l'únic criteri d'acció ha de ser l'amor gratuït a tots, sense distinció de llengua, de cultura, d'ètnia o de religió».

El Papa també destaca que «la gratuïtat humana és el llevat de l'acció dels voluntaris» i exhorta el voluntariat a continuar sent un signe de presència de l'Església en el món secularitzat: «Comunica valors, comportaments i estils de vida que tenen al seu centre el ferment de la donació. Així és com es realitza també la humanització de les cures.»

A més, avisa que «les institucions de salut catòliques no haurien

La cura dels malalts requereix professionalitat i tendresa, expressions de gratuïtat, immediates i senzilles com la carícia

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Llums enmig del dia a dia

«Ja fa més de 30 anys que es fa el grup de pregària a la parròquia de la Bonanova cada dimarts, per lloar el Senyor.» Aquest text em va sorprendre tot cercant una informació a la web de l'arquebisbat de Barcelona. Més de 30 anys! Hi ha un grup de persones que es reuneix dimarts rere dimarts a la nostra ciutat per «lloar el Senyor, mantenir la llum de la fe i l'esperança viva enmig del nostre món». És un «espai de trobada setmanal on compartir que Jesús està viu avui enmig de tothom, on escoltar i donar glòria a Déu per la seva obra en nosaltres, on pregar els uns pels altres en moments de necessitat».

Vaig sentir una profunda alegria en pensar que hi ha tantes persones que es troben en petits grups per pregar, fer realitat aquell «allà on dos o tres es reuneixen en el meu nom, allà hi soc jo». De vegades ens cal confirmar que això és així i que hi ha persones que s'ocupen de posar-ho en valor, trobant-se cada dimarts durant més de 30 anys i moltes d'altres que ho fan en altres indrets al bell mig del nostre dia a dia.

Són com petites flames que brillen i il·luminen la realitat del nostre món, i fan possible revifar l'esperança que, de vegades, sembla ofegada per tantes circumstàncies doloroses que ens envolten.

No puc deixar d'agradir aquestes iniciatives que, amb constància i confiança, tenim més a prop del que de vegades pensem.

ESTHER BORREGO

de caure a la trampa d'anteposar els interessos d'empresa, sinó més aviat protegir la cura de les persones en lloc del benefici».

Camí cap a la unitat

Al·l'inici de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians, el papa Francesc va presidir una missa a la basílica de Sant Pau Extramurs. «Per fer els primers passos cap a aquesta terra promesa que és la de la nostra unitat, sobretot hem de reconèixer amb humilitat que les benediccions rebudes no són nostres per dret, sinó per un do, i que ens han estat donades perquè les compartim amb els altres», va afirmar. Segons Francesc, «la unitat dels cristians és fruit de la gràcia de Déu i ens hem de dispo-

sar a rebre-la amb un cor generós i servicial».

D'altra banda, a través d'un *motu proprio*, el papa Francesc ha suprimit la Comissió *Ecclesia Dei*, instituïda el 1988 després de la ruptura cismàtica provocada per l'arquebisbe francès Marcel Lefebvre. El Pontífex ha transferit integralment les tasques assignades a aquesta comissió a la Congregació per a la Doctrina de la Fe, dins de la qual es crearà una secció especial per continuar la feina de vigilància, promoció i protecció portada a terme fins ara per la suprimida Comissió Pontifícia *Ecclesia Dei*.

Francesc explica a l'escrit que ha pres aquesta decisió perquè han canviat les condicions que van portar Joan Pau II a la institució de la Comissió Pontifícia *Ecclesia Dei*.

Barcelona

La Fundació Migra Studium busca cent llars barcelonines que acullin els refugiats

Famílies amb salvavides

JOAN ANDREU PARRA

LLORENÇ PUIG
«Les famílies han creat un vincle d'amistat amb algú que ha deixat de ser un immigrant i ha passat a ser una persona amb nom»

M. CARMEN DE LA FUENTE
«Practicar l'hospitalitat ens beneficia com a societat»

BLANCA BAURIER
«No tingueu por d'acollir. És una bogeria que val la pena»

«Davant del gran desafiament plantejat per les migracions, cerquem com l'hospitalitat pot esdevenir una oportunitat no només per a aquells que són acollits, sinó també per als qui acullen. Les trobades de persona a persona són indispensables: escoltar la història d'un migrant, d'un refugiat. Trobar els qui venen d'altres llocs també ens permetrà comprendre millor les nostres arrels i aprofundir en la nostra identitat.» *No oblidem l'hospitalitat!* és el títol de la Carta de Taizé d'enguany que ha deixat la comunitat ecumènica en la seva trobada anual a Madrid i a la pregària multitudinària que es va fer el 3 de gener a la basílica de Santa Maria del Mar de Barcelona.

De fet, aquest és el pas que han fet vint famílies que des de finals del 2017 i atenent la proposta de la Fundació Migra Studium han obert les portes de casa seva per acollir una persona migrant atesa per aquest servei dels jesuïtes. Són famílies que «han creat un vincle d'amistat amb algú que ha deixat de ser un immigrant i ha passat a ser una persona amb nom: l'Ibrahim, el Bakary...», subratlla el delegat dels jesuïtes a Catalunya, Llorenç Puig.

La iniciativa que, fins ara, ha permès acollir 27 persones, es vol ampliar amb la campanya #Hospitalaris que té per objectiu trobar cent famílies a la ciutat de Barcelona que puguin acollir a casa seva durant un màxim de tres mesos migrants derivats per la Fundació. Els promotors de la campanya van explicar que el sistema d'asil espanyol està totalment col·lapsat (segons Eurostat, 31.120 persones van formalitzar una sol·licitud de protecció internacional a Espanya l'any 2017, doblant la xifra de l'any anterior) i que això està provocant una demora en l'entrevista oficial d'asil, que ha passat de tres setmanes a sis mesos.

És un temps en què els refugiats són extremament vulnerables ja que pràcticament no tenen cap mena de

suport: «Són persones que volen sol·licitar asil i que han d'esperar sense ajudes, molts acaben vivint al carrer o sol·licitant plaça als albergs municipals. És una situació inacceptable i injusta que requereix una resposta política per part de totes les administracions», recrimina la directora de Migra Studium, M. Carmen de la Fuente.

El bagatge de la Xarxa d'Hospitalitat

L'experiència humil, però exitosa, de la Xarxa d'Hospitalitat és la resposta que ofereixen des de Migra Studium. En efecte, un 90% dels participants en aquest programa «han pogut fer el salt a l'autonomia real» i, per part de les famílies hospitalàries han observat que «el nucli familiar es transforma en positiu, ja que es trenquen estereotips davant el diferent i es connecta amb la persona.» «Practicar l'hospitalitat ens beneficia com a societat: entenem la riquesa de les diferències i ens ajuda a construir una societat més humana i més justa», va assegurar De la Fuente.

El model d'acollida que propo-

«A la família hospitalària li demanem que posi casa seva, que tingui temps per dedicar a l'acollida i establir una relació de confiança. Nosaltres ens ocupem dels tràmits, d'ensenyar l'idioma, d'ajudar a resoldre la situació administrativa del migrant, de fer formació laboral», aclareix De la Fuente. De fet, des de Migra Studium procuren l'encaix del migrant amb la família i assignen un professional i un voluntari de referència per resoldre dubtes i les qüestions que es vagin presentant durant l'acollida.

En l'acte de presentació de la campanya #Hospitalaris, Blanca Baurier, docent i mare de la família Bonmatí Baurier, participant en el programa, va animar a «no tenir por d'acollir. És una bogeria que val la pena, són persones molt agràides i increïbles, amb una història de supervivència: són uns herois de la vida». Baurier parlava de l'Ibrahim Surry, un jove de Guineea que va arribar en pastera a Itàlia, i va venir a Barcelona a sol·licitar asil. Ha estat la primera de les dues persones que han tingut acollides a casa seva, i es referia als efectes positius sobre els tres fills adolescents: «Tenim els ulls més oberts a la realitat i els meus fills són ara més empàtics amb la gent; la convivència ha variat a positiu.»

Més informació al web hospitalaris.org (des d'on qualsevol persona també pot engegar una campanya per ajudar a recollir els 35.000 € necessaris per ampliar el nombre d'acolliments) o escrivint a hospitalitat@migrastudium.org.

«Hem allotjat en Kahraman, i després en Mamadou. Les seves històries ens fan veure molt petits els problemes quotidians que fins ara vèiem enormes...», assegura una de les famílies hospitalàries, els García-Nieto, de Tiana.

sen els jesuïtes «va més enllà de cobrir les necessitats bàsiques, com menjar o sostre. El més dur per a aquestes persones és estar soles, per això és molt important teixir relacions i que s'emoderin des de l'acompanyament», sosté Llorenç Puig. La visió, com diuen, és «promoure una societat oberta, solidària, dialogant, que tomba fronteres visibles i invisibles.»

Migra Studium considera que «un ambient familiar reconforta aquestes persones i les ajuda a afrontar els propers passos amb més seguretat».

Barcelona

Justícia i Pau, Pax Romana, ACAT i el Centre Ecumènic de Catalunya denuncien la persecució religiosa

Acte cívic en solidaritat amb els cristians perseguits

MACIÀ GRAU
Barcelona

Segons les dades de la Llista Mundial de la Persecució, durant l'any 2018 més de 4.000 cristians van ser assassinats a causa de la seva fe, i fins a 215 milions van resultar perseguits pel simple fet de professar la religió cristiana. Aquestes xifres, que es concentren en un total de 50 països d'arreu del món, ens mostren com en ple segle XXI se segueix vulnerant un dels drets humans més importants com és la llibertat de pensament, de consciència i de religió (article 18 Declaració Universal dels Drets Humans). Malauradament, aquesta realitat és poc coneguda i sovint queda oblidada per la poca visibilitat que té.

Per tal de recordar aquesta injustícia i denunciar-la, el dissabte 19 de gener diverses entitats cristianes que treballen en contra de la vulneració dels drets humans van organitzar un acte cívic a l'Arc de Triomf de Barcelona en solidaritat amb els cristians perseguits i amb d'altres víctimes per les seves creences. Justícia i Pau, Pax Romana, ACAT i el Centre Ecumènic de Catalunya van convidar diverses personalitats, com el director general d'Afers Religiosos, Marcel·lí Joan, o l'activista Arcadi Oliveres, perquè expliquessin amb detall totes les situacions de persecució religiosa que es viuen a l'actualitat i les seves causes.

Els cristians, la comunitat religiosa més perseguida

Tal com va explicar el periodista Jordi Llisterri, que va conduir l'acte, una iniciativa com aquesta era necessària per donar visibilitat a tots els cristians perseguits: «No hem d'oblidar que els cristians són la comunitat religiosa que està més perseguida al món. Sovint des d'Europa ens costa de creure, però hi ha diversos informes i estudis que ho avalen.» És per això que les entitats organitzadores van posar l'accent en la persecució dels cristians, tot i que tampoc no van oblidar tots els que pateixen a causa de les seves conviccions: «És un acte en solidaritat amb tothom, pensi el que pensi i cregui el que cregui», va exposar Llisterri.

Per tal de conscienciar els assistents sobre aquesta realitat, l'acte va comptar amb la lectura d'un recull de dades actual, la majoria extretes del report d'Open Doors i del llibre *S.O.S cristians* de la Pilar Rahola, que van servir per mostrar exemples concrets. Casos com el d'Egipte, on el 2016 van ser assassinades 29 persones en una església del Caire, o el d'Algèria, on

JORDI LLISTERRI
«No hem d'oblidar que els cristians són la comunitat religiosa que està més perseguida al món»

Els factors de la persecució

Una de les qüestions que més va destacar Arcadi Oliveres durant l'acte va ser la necessitat de buscar els orígens de la persecució religiosa, que puguin ajudar a entendre les raons per les quals es produeixen. És per això que l'anterior president de Justícia i Pau va aprofitar la seva intervenció per fer una breu reflexió al voltant dels dos factors principals pels quals avui dia encara moren persones a causa de les seves creences.

El primer, com va explicar, està relacionat amb la globalització: «Dins el procés de globalització, moltes confessions han tingut la impressió que perdien la seva personalitat i això ha motivat una protesta equivocada.» El segon manté una estreta relació amb la situació política dels països en qüestió: «Darrere de la pràctica totalitat d'aquestes morts hi ha dictadures. Tots els països que avui hem llegit es troben en règims dictatorials o absolutistes», va manifestar Oliveres.

Dintre la mateixa idea de comprendre que les dictadures són la principal causa de la vulneració dels drets humans, Oliveres va voler destacar també que a l'Estat espanyol, un país oficialment catòlic, fins fa poc s'hi han viscut casos on s'han perseguit determinats cristians: «Durant la dictadura de Franco es van perseguir capellans bascos, i no fagaire temps vam veure com va haver de marxar de Catalunya l'abat Escarré, perseguit pel franquisme».

L'acte va tenir lloc a l'Arc de Triomf.
Agustí Codinach

el 1996 set monjos de Tibhirine van perdre la vida a mans dels serveis secrets francesos, van ser algunes de les nombroses situacions que es van llegir públicament per ajudar a entendre la situació.

Un cop es van haver llegit tots els exemples i el manifest de les entitats organitzadores, es va deixar anar un globus per cadascun dels 50 països on cada any moren cristians, per recordar de manera simbòlica totes les víctimes.

ARCADI OLIVERES

«Darrere de la pràctica totalitat d'aquestes morts hi ha dictadures»

+ CERTIFICATS MÈDICS
CARNET DE CONDUIR
NÀUTICA I ARMES

**CENTRE MÈDIC
PLAÇA MOLINA**

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR
- PSICOTÈCNICS
- LLICÈNCIA D'ARMES
- LABORALS I ESCOLARS
- NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h
Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte de 10 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN:

Tel. 932 188 826
Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n
08006 Barcelona

Encara que no hi creguis...

Tots tenim un àngel

DESCOBREIX L'ESPOT DE **Càritas 3.0** A WWW.CARITAS.BARCELONA

 Mèxic

Funeral d'un dels últims sacerdots assassinats.

El 2018 van ser assassinats set preveres

Terra hostil per als sacerdots

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA
Redacció

P. SERGIO OMAR SOTELO

«El crim organitzat sap perfectament que un sacerdot a la seva parròquia és un estabilitzador social que ofereix a la comunitat seguretat, no tan sols espiritual, sinó social, educativa, sanitària»

«No podem parlar pròpiament d'una persecució religiosa a l'estil de la *crisiada* (1929), però actualment l'agressió a sacerdots a Mèxic té caires d'una clara fustigació, directa i dura.» Així ho considera el religiós paulí i director del Centre Catòlic Multimedial (CCM), P. Sergio Omar Sotelo, davant dels atacs cada cop més freqüents als sacerdots. El CCM és una obra de la Societat de Sant Pau per promoure un periodisme catòlic eficaç i fort a Mèxic.

El 2018 van ser assassinats set sacerdots, hi va haver quatre segrestos, extorsions i atacs diversos amb explosius a esglésies arreu del país. Els sacerdots, juntament amb els periodistes i les dones, són un dels grups que en els últims anys s'han vist més afectats per l'augment de la violència a Mèxic. Segons explica a *Catalunya Cristiana* el P. Omar, «el problema no és només local, hi ha llaços que van més enllà de les nostres fronteres; l'economia internacional és determinant, el tràfic de drogues, d'armes, de persones, la prostitució, etc., és un negoci molt rendible; la corrupció a tots els nivells de la societat és un caldo de cultiu per al creixement d'aquests fenòmens».

El director del Centre Catòlic Multimedial considera que si bé és cert que «la figura del sacerdot ha patit desgast pel fenomen de la pederàstia, a Mèxic els sacerdots són estimats i respectats». Per al P. Omar, l'assassinat de preveres suposa un missatge clar i directe del crim organitzat: «"Si soc capaç d'assassinar un sacerdot puc assassinar qui sigui." Això és molt seriós perquè el crim organitzat intenta posicionar el seu poder sobre l'acció de l'Església. S'assassina un sacerdot, és cert, però s'atempta contra l'Església i contra la comunitat a la qual l'Església serveix.»

El P. Omar creu que existeix un intent molt evident de «fer callar la veu de l'Església. El crim organitzat sap perfectament que un sacerdot a la seva parròquia és un estabilitzador social que ofereix a la comunitat seguretat, no tan sols espiritual, sinó social, educativa, sanitària. Parla i protegeix els drets humans de tothom».

I conclou: «L'assassinat d'un sacerdot atempta contra aquesta estabilitat, cosa que produeix un gran buit en les comunitats i fomenta la cultura del silenci, de la mort i de la violència.»

Maons més forts que la guerra

Construint l'escola agrícola.

Hi ha qui persisteix a creure que el país no està condemnat a la guerra i que és possible construir petites obres de pau i esperança

Que Centreafrica, després de cinc anys de guerra i molts més de mal govern, sigui un país per reconstruir ho diu tothom. Hi ha qui s'obstina a continuar la guerra, destruint el poc que s'ha construït en gairebé seixanta anys d'independència. Afortunadament, hi ha qui persisteix a creure que el país no està condemnat a la guerra i que és possible, discretament i amb determinació, construir petites obres de pau i esperança.

Una d'aquestes obres ha sorgit al Carmel de Bangui. Es tracta d'un petit somni que conreàvem de feia anys i que hem aconseguit finalment realitzar. Si hi ha un país per reconstruir, per què no mirar de produir maons? Maons de debò, maons nous, maons forts, més forts que la guerra.

L'adquisició de maquinària i l'inici de la producció ha estat possible gràcies a la contribució francesa «Un P.A.S. amb els Germans Jaccard» i a un finançament de la Conferència Episcopal Italiana, gràcies als fons donats a través de «L'8xmille» a l'Església catòlica.

La maquinària ha arribat directament de Sud-àfrica, i del Congo

n'ha arribat en James, enginyer-formador, que ha ensenyat a uns trenta obrers com produir maons. No es tracta de maons normals, sinó d'una nova idea. A Centreafrica els maons són normalment d'argila (assecats al sol o cuits de forma artesana) o amb ciment i sorra. Els maons del Carmel són *hydraform*. Es tracta de maons formats d'argila en un 46%, de sorra en un altre 46% i, finalment, un petit 8% de ciment i una mica d'aigua. Els maons són senzillament pressionats per dos pistons, després regats durant una setmana i, sense ser cuits en cap forn, estan a punt per ser utilitzats. Són resistents a l'aigua i especialment forts: poden suportar una pressió de cinc atmosferes i mitja. Són, a més, autoblocadors i per això, en la fase de construcció, no necessiten argamassa. Ni tan sols calen pilars. I són bonics a la vista de manera que es pot evitar l'enguixada. En resum: una mena de Lego d'argila vermella i sorra del riu.

Aquests maons estan destinats a la construcció de les nostres missions, però també a la venda. Potser no us ho creureu, però el

El nostre primer client ha estat el papa Francesc!

El Senyor m'ha regalat l'oportunitat d'acompanyar les primeres passes en el camí religiós de desenes de joves

nostre primer client ha estat el papa Francesc! Des de fa uns quants mesos a Bangui s'està construint un centre per als desnodrits. Els treballs han estat seguits per la nunciatura apostòlica i s'ha realitzat un petit edifici amb els maons produïts al Carmel.

Aquesta activitat per a nosaltres té un doble valor simbòlic. Per damunt de tot, és una petita i concreta contribució a l'obra de reconstrucció del país. Aquesta reconstrucció passa, tot i que no únicament, per la creació d'espais de formació precisament com ho és l'obra de la producció de maons i l'escola agrícola. D'altra banda, la majoria d'obriers que han participat en la formació —i ara produeixen maons o treballen a l'obra— són exrefugiats del Carmel. Un dia, mentre jo feia fotos als obrers, durant la producció, se'm va acostar en Bodelò, un jove de vint anys, amb dos fills per mantenir. Tot orgullós, aixecava un maó acabat de néixer entre les seves mans. Li costava de creure que hagués estat capaç de produir una cosa tan bella i tan forta. I, conscient que no són les armes, sinó la bona voluntat, el que erradicarà la misèria i la guerra del seu país, em va informar del seu gran projecte

de futur: «*Mbi ye ti ga maçon!*» («Vull convertir-me en paleta!»). L'hora de la construcció d'una nova Centreafrica, al Carmel, ja ha arribat.

Frares forts com maons

Hi ha un segon valor simbòlic. Quan els primers missioners francesos van arribar a Centreafrica, cap a finals del 1800, una de les primeres activitats a les missions va ser la de fer forns per coure-hi els maons amb què construïen esglésies, cases, escoles, dispensaris i catedrals. Després de més d'un segle, la nostra comunitat reprèn amb discreció aquesta activitat i ens vincula així, simbòlicament, a aquests antics missioners.

El qui subscriu aquest reportatge ha arribat a la fita dels quaranta anys, vint dels quals s'han vestit de frares i deu d'aquests en aquest angle del paradís, situat, si fa no fa, en l'encreuament del paral·lel 4º al nord de l'equador i el meridià 18º a l'est de Greenwich. Sembla que la crisi dels quaranta anys no perdona ni tan sols als frares i que la necessitat de paternitat, també per a qui ha escollit lliurement no tenir fills, es fa prepotent. Y he descobert

La comunitat carmelita de Bangui.

La producció de maons, en marxa.

tota la bellesa i la responsabilitat de la paternitat espiritual. El Senyor ja ha superat tota previsió meva regalant-me l'alegria i l'oportunitat d'acompanyar les primeres passes en el camí religiós de desenes de joves. Posar al món un frare és tan bell i complicat com posar al món un home. Per fortuna no es tracta de l'obra d'una sola persona, sinó d'un veritable treball d'equip que comparteixo amb els meus germans d'hàbit.

I posar al món un frare és una mica com fabricar un maó.

Tot frare és l'encontre entre la terra del propi entusiasme i de les pròpies fragilitats i la sorra dels somnis i de la misericòrdia de Déu. Després cal el ciment de la companyia dels germans, sense oblidar l'aigua de la vostra generosa amistat i de les vostres pregàries. Tot seguit el compost es compacta entre els dos pistons de l'Evangelí i la Regla. Al cap d'obra, l'honor i la càrrega de vigilar —amb el propi exemple, molt bon seny i molta paciència— perquè les dosis no es facin malbé i perquè no hi falti cap ingredient. Conscient sempre que el maó —el frare— no li pertany. Amb l'única diferència que per fabricar un maó només cal una setmana, mentre que per fer un frare no n'hi ha prou amb una vida. I si els maons són pràcticament iguals, els frares són, al contrari, molt diferents els uns dels altres. No en trobareu pas dos d'iguals.

Per a mi i els meus germans missioners, antics i nous, l'alegria i la responsabilitat de ser el ciment en la construcció —dia rere dia, maó rere maó, frare rere frare— d'aquest petit Carmel, en aquesta jove Església, en aquest gran país.

25
anys

Ràdio Estel

espai de trobada, participació i diàleg

Salut natural per a tothom

cada dia a les 12.35h

amb la participació dels oients

93 409 27 71 / 72

Barcelona 106.6 / Tarragona 100.6 / Girona 103.4 / Lleida 91.5 / Catalunya Central 93.7 / Vic 98.4
Tortosa 90.1 / El Garraf 96.8 / La Cerdanya 104.4 / La Seu d'Urgell 105.0 / Andorra 107.5

SEGUEIX-NOS

Available on the
App Store

android app on
Google play

**JAUME
PUJOL BALCELLS**
Arquebisbe de Tarragona i Primat

ALS QUATRE VENTS

Les persones de vida consagrada

Quan el papa Francesc va parlar davant el Congrés dels Estats Units, el 2015, va citar alguns personatges que han inspirat la humanitat, i un d'ells va ser Thomas Merton, un americà que va ser periodista, escriptor i artista abans de ser convers i d'ingressar com a monjo trapenc en una abadia de Kentucky. Entre els seus més de setanta llibres destaca la seva autobiografia *La muntanya dels set cercles*, en què explica com va influir en la seva vida el diàleg amb un amic.

Merton passejava amb Lax per la Sisena Avinguda de Nova York. El seu amic li va preguntar a boca de canó: «Què esperes ser tu algun dia?» Va contestar que aspirava a triomfar com a escriptor i ser professor, i va afegir: «I intentar ser un bon catòlic.» Lax el va sorprendre dient: «Hauries de dir: vull ser sant.»

Recullo l'anècdota americana en aquesta reflexió que dedico a la vida consagrada. La santedat és la decisió que ha marcat del tot la vida de les persones consagrades a Déu. No la van prendre com un acte heroic de voluntat, sinó com un acte de lliurament; no va ser un salt audaç cap endavant, sinó deixar-se atrapar per Déu i dir-li: «Des d'avui, ajudeu-me a fer sempre la vostra voluntat.»

A la societat del nostre temps, més encara que a la d'altres èpo-

ques, li resulta difícil comprendre aquest lliurament. Des de petits estem educats per aconseguir objectius i espavilar-nos enmig de la competència, però no tant en la reflexió i en el silenci que permeti plantejar qüestions de fons, les preguntes que sempre s'ha fet la humanitat: per què soc aquí?, quina és la raó de la meua vida?

Els religiosos i persones consagrades no defugen el món, no es distancien de les persones, sinó que les porten en el seu cor, en la seva pregària constant davant Déu. No es creuen éssers privilegiats, ni són rareses sociològiques, sinó persones que estimen i que amb la seva actitud contemplativa apelen els valors fonamentals i omplen d'esperança el món.

La meua gratitud cap a elles perquè, des de la seva discreta existència, són l'ànima de la nostra arxidiòcesi.

CARTA DOMINICAL

JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Per un consens durador en educació

Tots estem d'acord amb la gran importància que té l'educació, però quan s'afronten alguns temes concrets aquest consens s'esvaeix. L'evidència d'això són els constants canvis legislatius en aquesta matèria, unes modificacions que fan pensar que *cap cap no vol deixar el seu barret*. De vegades això pot provocar un desconcert gens positiu.

Un bon model educatiu ha de col·laborar amb els pares en la missió de formar persones íntegres, fraternes, capaces d'estimar i de ser estimades... Ha de ser un model que respecti les diferents opcions i que doni els recursos necessaris a cada persona per arribar al seu major desenvolupament. El respecte a la llibertat no és llavors una opció política, sinó una necessitat en l'àrrel de l'educació. Un bon model educatiu és el millor camí per a la cohesió social i per a l'equitat entre les persones.

En aquest sentit, un dels reptes pendents que té el nostre sistema educatiu és afrontar el debat públic sobre l'ensenyament de religió i sobre la llibertat d'elecció del model educatiu per part de les famílies.

En realitat, és un debat en gran part ja resolt pel nostre ordenament jurídic. L'article 16 de la Constitució reconeix la llibertat religiosa i l'aconfessionalitat de l'Estat en el marc de l'anomenada laïcitat positiva. En connexió amb aquest article, el 27 reconeix la llibertat d'ensenyament al mateix nivell que el dret a l'educació i el dret dels pares a escollir

per als fills una formació religiosa i moral d'acord amb les seves conviccions. I els articles 21.2 i 42.7 de l'Estatut de Catalunya estan en la mateixa línia.

Pel que fa al dret a la llibertat d'elecció de model educatiu, la societat civil té el dret a demanar una educació religiosa i també a oferir-la. Amb això, es garanteix als pares el dret a escollir una educació religiosa o bé un model que no ho sigui.

La presència de l'opció religiosa a l'escola pública garanteix la neutralitat de l'Estat respecte aquest dret dels pares a escollir.

Així, doncs, la llibertat de triar escola i educació religiosa, lluny de ser un maldecap, pot ser una solució a dicotomies innecessàries que no aborden els problemes reals del nostre sistema educatiu. Amb bona voluntat, es poden trobar moltes fórmules que garanteixin la llibertat de les famílies per escollir el projecte pedagògic que millor els convingui: des del model d'un xec escolar que no subvencioni les escoles, sinó les famílies, passant per aprofundir en l'actual model del concert educatiu en escoles o d'altres models en què l'Estat financi el 100% del cost per alumne en totes les escoles.

Tant de bo siguem capaços d'arribar a un consens durador en el model educatiu que acabi amb les desigualtats, promogui una formació integral dels joves i garanteixi una llibertat d'elecció real per a les famílies.

COMENTARI DE LA PARAULA

Tots s'estranyaven de les paraules sobre la gràcia que Jesús proferia

GLÒRIA MONÉS

En la Demostració que Lluç està bastint per a l'excel·lentíssim summe sacerdot Teòfil ha tingut cura de situar, a l'inici del ministeri de Jesús, l'anada a la sinagoga de Natzaret, qualificant-la com «la seva pàtria», en representació de tot Israel. En aquesta escena inaugural esbossa la missió de «gràcia» de Jesús, que li desplegarà al llarg del primer volum (Evangeli de Lluç), i el refús del seu propi poble que propiciarà l'obertura a totes les nacions paganes, que li narrarà en el segon (Fets dels Apòstols). La clau per interpretar convenientment l'escena rau en el doble sentit favorable/desfavorable inherent a la construcció del verb grec «testimoniar»: el públic de la sinagoga, en un tancar i obrir d'ulls, passa de «testimoniar a favor d'ell», pel fet d'haver proclamat públicament l'inici de l'Any del Jubileu que havia de posar-ho tot en ordre: «l'Any accepte del Senyor», a «testimoniar en contra d'ell», en adonar-se que ha silenciats «el Dia de la venjança», com s'esperava del Messies davídic: «No és el fill de Josep, aquest?», el càstig que Déu

infligiria a l'Imperi per haver sotmès a esclavitud el seu poble. Tinguem en compte que Lluç escriu aquesta obra després de la destrucció del Temple i de la ciutat de Jerusalem, pels anys 70, i que el seu adreçat, Teòfil, ha estat víctima d'una sedició massiva i violenta contra els romans. Conscient Jesús que «cap profeta no és acceptat a la seva pròpia terra», els proposa dues actuacions modèliques de dos profetes prominents, Elies i Eliseu. La primera fa referència a una viuda pagana, de «Sarepta, de la regió de Sidó» (1Re 17,1-24), expressió de la gent desemparada i sense recursos econòmics; la segona, a un lepros, figura de la gent marginada i desclassada, i més tractant-se d'un estranger de Síria (2Re 5,1-14). En sentir-ho, tots els assistents a la sinagoga s'ompliren de furor, l'expulsaren fora de la ciutat i intentaren estibar-lo. Jesús se'ls escapollí de les mans.

JOSEP RIUS-CAMPS
Teòleg i biblista / riuscamps@yahoo.es

CONSULTORI BÍBLIC

IGNASI RICART
Claretia i biblista

Quina era la condició de la dona jueva en temps de Jesús? (III)

En certa ocasió, a casa de les seves amigues Marta i Maria, Jesús corregeix aquella visió generalitzada que la dona s'ha de dedicar exclusivament a les feines de la casa. Marta s'escarrassa per acollir atentament Jesús i reclama l'ajuda de la seva germana Maria, que s'està asseguda als peus de Jesús. Aquest li contesta així: «Marta, Marta, estàs preocupada i neguitosa per moltes coses, quan només n'hi ha una de necessària. Maria ha escollit la millor part, i no li serà pas presa» (Lc 10,38-42). Hi ha una cosa millor i més decisiva: la dona també té dret a escoltar la Paraula de Déu. Jesús reacciona amb audàcia quan es jutja de manera desigual l'home i la dona. L'escena és captivadora (Jn 8,1-8): porten davant Jesús una dona sorpresa mentre estava tenint relacions sexuals amb un home. No es diu res d'aquest, com passava en una societat masculinista. A la dona se la condemna perquè ha deshonorat la seva família. Jesús no suporta aquesta hipocresia social. No és veritat que la dona sigui més culpable que l'home: «Aquell de vosaltres que no tingui pecat, que tiri la primera pedra.» Tots marxen començant pels més vells. La dona no s'ha mogut, al mig, humiliada i avergonyida. Jesús es queda sol amb ella, mirant-la amb respecte: «Dona, on són? Ningú no t'ha condemnat?» La dona li respon atemorida: «Ningú, Senyor.» Li diu Jesús: «Jo tampoc no et condemno. Veste'n, i d'ara endavant, no pequis més.» Jesús hi confia, vol el millor per a ella. No la condemna.

PER A CONSULTES:
REDACCIO@CATALUNYACRISTIANA.CAT

Diumenge IV de durant l'any

Lectura primera

Jr 1,4-5.17-19

Et vaig fer un profeta destinat als pobles

Lectura del llibre de Jeremies:

En temps de Josies, el Senyor em va fer sentir la seva paraula i em digué: «Abans que et modelés a les entranyes de la mare ja et vaig conèixer; abans de néixer ja et vaig consagrar i et vaig fer profeta, destinat a les nacions. Ara, doncs, ceneix-te el vestit i ves a dir-los tot el que et manaré. No tinguis por d'ells, si no, seria jo qui te'n faria tenir. Avui faig de tu una ciutat inexpugnable, una pilastra de ferro, una muralla de bronze que resistirà contra tot el país: contra els reis de Judà i els seus governants, contra els seus sacerdots i contra el seu poble. T'assaltaran però no et podran abatre, perquè jo et faré costat per alliberar-te. Ho diu l'oracle del Senyor.»

Salm responsorial

70

En vós m'emparo, Senyor, que no en tingui un desengany. Deslliureu-me, traieu-me del perill, vós que sou bo; escolteu i salveu-me.

R. Els meus llavis diran a tothom com m'ajudeu.

Sigueu el meu castell de refugi, la meva roca salvadora. Déu meu, traieu-me de les mans de l'injust. **R.**

Vós sou la meva esperança, Déu meu, he confiat en vós, Senyor, des de petit.

Vós em traguéreu de les entranyes de la mare, acabat de néixer em vaig comparar en vós. **R.**

D'un cap a l'altre del dia els meus llavis diran a tothom com m'ajudeu; m'instruïu, Déu meu, des de petit, i encara avui us proclamo admirable. **R.**

Al·leluia

Lc 4,18

El Senyor m'ha enviat a portar la Bona Nova als desvalguts, a proclamar als captius la llibertat

Lectura segona

1Co 12,31-13,13

La fe, l'esperança i l'amor subsisteixen, però l'amor és el més gran

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint:

Germans, [...] El qui estima és pacient, és bondadós; el qui estima no té enveja, no és presumit ni orgullós, no és groller ni egoista, no s'irrita ni es venja, no s'alegra de les farses, sinó de la rectitud; ho suporta tot, i no perd mai la confiança, l'esperança, la paciència. L'amor no passarà mai. Vindrà un dia que el do de profecia serà inútil, que el do de parlar llenguatges misteriosos s'acabarà, que el do de conèixer també serà inútil. Els dons de conèixer o de profecia que ara posseïm són incomplets; el dia que ho coneixerem tot, allò que era incomplet ja no tindrà utilitat. Quan jo era un nen, parlava com els nens, sentia com els nens raonava com els nens; però d'ençà que soc un home, ja no m'és útil el que és propi dels nens. De moment coneixem com si hi veiéssim poc clar una imatge reflectida en un mirall; després hi veurem cara a cara. De moment coneixem només en part; després coneixerem del tot, tal com Déu em coneix. Mentrestant la fe, l'esperança i l'amor subsisteixen tots tres, però, de tots tres, l'amor és el més gran.

Evangelí

Lc 4,21-30

Jesús, igual que Elies i Eliseu, no és pas enviat només als jueus

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc:

En aquell temps, Jesús, a la sinagoga de Natzaret, començà així la seva explicació: «Això que avui sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Es-

criptura.» Tothom ho comentava estranyant-se que sortissin dels seus llavis aquelles paraules de gràcia. Deien: «No és el fill de Josep, aquest?» Jesús els digué: «De segur que em retraureu aquesta dita: "Metge, cura't tu mateix": hem sentit dir el que has fet a Cafarnaüm; fes-ho també aquí, al poble dels teus pares.» Però ell afegí: «Us ho dic amb tota veritat: no hi ha cap profeta que sigui ben rebut al seu país natal. En temps d'Elies, quan el cel, durant tres anys i sis mesos, no s'obrí per donar pluja, i

una gran fam s'apoderà de tot el país, ben segur que hi havia moltes viudes a Israel, però Elies no va ser enviat a cap d'elles, sinó a una viuda de Sarepta de Sidó. I en temps del profeta Eliseu també hi havia molts leprosos a Israel, però cap d'ells no va ser purificat del seu mal, sinó Naaman, un leproso de Síria.» En sentir això, tots els qui eren a la sinagoga, indignats, es posaren a peu dret, el tragueren del poble i el dugueren cap a un cingle de la muntanya on hi havia el poble per estimbar-lo. Però ell se'n anà passant entremig d'ells.

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC C; FERIAI I)

TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 4)

Febrer

3. DIUMENGE

Diumenge IV de durant l'any, Verd. Lectures: Jeremies 3,4-5.17-19 / Salm 70 / 1 Corintis 12,31-13,13 / Lluc 4,21-30
SANTORAL: Blai, b. i mr.; Claudina Thévenet, rel. i fund.; Francesc Blanco, mr.; Òscar, b.

4. DILLUNS

Fèria, Verd. Lectures: Hebreus 11,32-40 / Salm 30 / Marc 5,1-20
SANTORAL: Andreu Corsini, b.; Caterina de Ricci, rel.; Gilbert, monjo i fund.; Joan de Brito i comp., mr.; Joana de Valois, fund.; Josep de Leonessa, prev.

5. DIMARTS

Santa Àgata (MO), Vermell. Lectures: Hebreus 12,1-4 / Salm 21 / Marc 5,21-43
SANTORAL: Calamanda, vg. i mr.

6. DIMECRES

Sant Pau Miki (MO), Vermell. Lectures: Hebreus 12,4-7.11-15 / Salm 102 / Marc 6,1-6
SANTORAL: Sant Misteri de Cervera. Amand, b.; Dorotea, vg. i mr.; Pere Baptista i comp., mr.

7. DIJOUS

Fèria, Verd. Lectures: Hebreus 12,18-19.21-24 / Salm 47 / Marc 6,7-13
SANTORAL: Coleta, rel. Juliana, viuda; Ricard, rei; Teodor, mr.

8. DIVENDRES

Fèria, Verd. Lectures: Hebreus 13,1-8 / Salm 26 / Marc 6,14-29. O bé: Sant Jeroni Emiliani (ML), Blanc; Santa Josefina Bakhita (ML), Blanc.
SANTORAL: Elisenda, vg.

9. DISSABTE

Fèria, Verd. Lectures: Hebreus 13,15-17.20-21 / Salm 22 / Marc 6,30-34
SANTORAL: Apol·lònia, vg. i mr.; Miquel Febres, rel.; Nicèfor, mr.; Sabí, b.

El Sant 3 FEBRER

Sant Blai

Alguns dels sants més populars són aquells que s'invoquen per prevenir o guarir malalties i tota mena d'afeccions. Un dels que ha tingut més devoció al llarg dels segles, tant a Orient com a Occident, és sant Blai o Blasi (s. III - IV).

Metge de professió i bisbe de Sebaste, a Armènia, era molt respectat com a guaridor. Diu la tradició que fins i tot els animals l'anaven a veure quan estaven malalts, però que si el trobaven preguntant s'esperaven fins que acabés. Sant Blai va ser arrestat durant una persecució contra els cristians. Mentre era a la presó va continuar guarint i va salvar la vida d'un nen que s'havia empassat una espina. D'aquí que des d'antic hagi estat invocat contra el mal de coll. Després de ser torturat, sant Blai va ser decapitat. Les seves despulles van ser enterrades pels cristians i ràpidament la devoció al màrtir es va estendre arreu.

Pere Tena: un mestratge necessari

JAUME GONZÁLEZ PADRÓS
Professor de l'Institut Superior
de Litúrgia de Barcelona

El proper 10 de febrer s'esdevindrà el cinquè aniversari del traspàs del bisbe Pere Tena. És bo que en fem memòria.

El passat semestre, tinguérem a l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona, un seminari sobre la litúrgia en el pensament de Pere Tena. Durant aquests mesos, els estudiants han treballat diversos textos del nostre mestre, i que han donat peu a debats teològics i pastorals intensos a l'aula en el marc de l'estudi litúrgic.

Per als nostres alumnes, preveres provinents de diverses diòcesis americanes i africanes, la figura del Tena liturgista no els resultava pas coneguda. Cada alumne es comprometé a treballar alguns textos del nostre autor, manllevats del llibre que, en el seu dia publicà el CPL en la col·lecció «Biblioteca Litúrgica 23», intitulat *Celebrar el Misterio*. Els treballs escollits tenien orígens i contextos diversos: lliçons inaugurals d'anys acadèmics, conferències pronunciades davant d'auditoris monàstics, ponències dictades a professors de litúrgia, articles escrits per a la revista *Phase* o altres publicacions especialitzades, etc.

La primera tasca del qui treballava el text triat era la de contextualitzar-lo en el moment en què fou escrit. Això ens va donar un ventall molt ampli en el temps. Tanmateix, tant si es tractava d'un paper recent com si ja comptava diverses dècades, en qualsevol cas hom podia apreciar unes qualitats

constants: la solidesa de les afirmacions i els postulats teològics dels quals es partia; el coneixement, tant de la història en el conjunt del tema tractat com del present en què s'escrivia; la fina intuïció a l'hora de fer anàlisis i judicis crítics; una serena assumpció dels continguts del Vaticà II; la preocupació per la rectitud de la fe professada i per la veritat de tota celebració litúrgica. I, evidentment, un criteri molt elevat del que s'entén per «pastoral» en la vida de l'Església.

Els nostres estudiants de l'Institut litúrgic han quedat gratament sorpresos i agraïts d'haver conegut un magisteri litúrgic tan competent, d'haver pogut debatre a l'aula qüestions pròpies de la nostra matèria amb profunditat, sense descurar ni els fonaments teològics ni la realitat de les comunitats cristianes que celebren els sacraments i malden per viure la fe. En el bisbe Tena, mestre i pastor, s'harmonitzen perfectament els continguts doctrinals i les aplicacions pastorals. El seu mestratge, present i viu, és cada cop més necessari.

L'alcaldesa de Santa Coloma, Núria Parlon, i el seu gos Goku.

Santa Coloma, protectora de les mascotes i animals de companyia

XAVI PRADO

El diumenge 20 de gener, a la parròquia de Santa Coloma de Gramenet es va fer una afectuosa benedicció d'animals de companyia perquè al municipi hi ha cinc mil gossos registrats i una altra quantitat similar sense registre. Els amos van rebre un diploma significatiu amb el nom de la mascota.

La benedicció es va fer a la façana de l'església major i, malgrat la pluja, va gaudir d'una carinyosa participació encapçalada per l'alcaldesa, Núria Parlon, i el seu gos anomenat Goku. Es va posar en valor que les mascotes i animals de companyia estimulen el contacte social, disminueixen la soledat, incrementen l'autoestima, milloren l'humor familiar, fan que els nens aprenguin, afavoreixen els malalts, donen suport als

discapacitats i s'apropen a Déu.

La cerimònia va ser presidida pel rector, Miguel Ángel Pérez Sánchez, el qual va explicar que beneir les nostres mascotes «desferma una revolució de tendresa amb els animals, les persones i tots els éssers vius. Abandera una nova sensibilitat per la cura dels animals, la vida silvestre, la biodiversitat i les espècies en perill d'extinció. I fa protagonistes en la cura del planeta, la nostra casa comuna».

Va precisar que, en una cultura agrícola, en la festa de Sant Antoni es beneïa els animals de treball. Actualment, en una cultura urbana, santa Coloma és la «protectora de les mascotes i animals de companyia» perquè porta el bonic nom de Coloma. En el seu martiri va ser salvada per una ossa. I, després, va protegir l'ossa de ser cremada viva.

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES SOBRE DOCTRINA I MORAL

pel Dr. Joan Antoni Mateo

Massa exigències...

Tinc dos fills a la catequesi. La nena es prepara per a la Primera Comunió i, el nen, per a la Confirmació. Ara el mossèn ens demana que hem d'anar a missa cada setmana. El meu marit i jo acostumem a estar fora el cap de setmana però anem a missa allà on som. El mossèn ens demana que portem un comprovant signat de la parròquia on anem a missa per acreditar que els nens hi han anat. Crec que això és passar-se i tanta exigència potser allunyarà més que no pas aproparà... No n'hi ha prou amb la catequesi?

Mirem de calmar-nos i reflexionar. La preparació als sacraments de la iniciació cristiana no només ha de ser «teòrica» sinó, sobretot, pràctica i vivencial. És com la preparació per conduir: cal teoria i pràctica. Un nen que s'aprengués de memòria el Catecisme però no participés de la celebració de la missa a la seva parròquia seria un contrasentit. Moltes situacions deplorable que vivim, en el fons, venen d'una iniciació cristiana deficitària. Jo crec que el seu mossèn té un gran interès perquè la preparació dels seus fills sigui completa, integral. Que els nens de la catequesi vagin a missa els diumenges no és un precepte dels mossens, és un manament de la Santa Mare Església que explicita la voluntat de Jesucrist en instituir l'Eucaristia i voler-la com un element fonamental i constitutiu de la seva Església. Que una família cristiana vagi unida cada diumenge a la celebració Eucarística és el més normal del món, allò que sempre s'hauria de fer i no deixar de complir si no és per una raó ben greu. Ara bé, en molts àmbits constatem que, el que hauria de ser normal, és ben «inusual» i els pastors no poden restar indiferents davant d'aquesta situació. Potser, segons el meu parer, en una relació normal i habitual amb les famílies cristianes que porten els fills a la catequesi, no caldria demanar aquesta mena de certificats que em comenta. Parli-ho amb el rector de la parròquia. Aprofito l'avinentsa per recordar el que és essencial en un procés de preparació per als sacraments: una família, pare i mare sobretot, que animin els fills amb el seu exemple de vida a creure en Jesucrist i viure integrats en la seva Església. Si això manca, malament rai...

PER ENVIAR CONSULTES

AL DR. MATEO:

elconsultori@hotmail.com

Ap. de correus 121-25620 Tremp (Lleida).

Postals des d'Andalusia

Una mirada a la vida consagrada

El 2 de febrer se celebra la Jornada de la Vida Consagrada, en la qual se'ns fa una invitació perquè dirigim la nostra mirada i els batecs del nostre cor a tantes persones que han consagrat la vida al Senyor, en convents i monestirs. Cada dia, celebro l'Eucaristia a la comunitat de les religioses jerònimes, al convent de Santa Marta, de Còrdova, fundat el 1461 sota la protecció dels comtes de Cabra i de la família Cárdenas i que, avui dia, continua destinat a la funció per a la qual es va crear, cosa que li confereix el privilegi de ser el convent més antic existent a la ciutat de Còrdova. L'església és un veritable museu. Hi destaca la porta d'accés des de l'atri realitzada en temps dels Reis Catòlics, principis del segle XVI, per Hernán Ruiz I, en l'anomenat estil gòtic humanista.

A propòsit de la Jornada, parlava amb les meves monges de les «cinc llums», sempre enceses als nostres monestirs.

Primera, la llum de la Paraula de Déu, proclamada cada dia i entonada solemnement en la Litúrgica de les Hores.

Segona, la llum del Sagrari, oasi de silenci, de pau i de pregària.

Tercera, la llum de cada religiosa, testimoni vivent de fe, per a la comunitat.

Quarta, la llum dels germans necessitats que truquen als convents, i que demanen pregàries i ajuda.

Cinquena, la llum que arriba directament a través dels dons de l'Esperit Sant, a cada religiós i religiosa.

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

Cartes

Molt agraït

Cada dimarts al matí vaig a classes d'acordió a Barcelona. Per anar-hi, un dels mitjans de transport que agafo és el tren.

Doncs bé, el dimarts 15 de gener passat, em vaig deixar l'acordió en un dels prestatges que hi ha a sobre dels seients. Vaig baixar a Plaça Catalunya, vaig pujar al vestíbul de l'estació, en vaig sortir i, quan era a punt d'entrar al metro, em vaig adonar que em faltava alguna cosa... el meu acordió! Me n'havia descuidat totalment!

Ràpidament, vaig anar a donar l'avís a les oficines de l'estació, i vaig explicar al meu pare i al meu professor què m'havia passat. El meu acordió porta una etiqueta amb el meu nom i el número de telèfon. A la tarda, em va trucar un home de l'Hospitalet i em va dir que la seva dona l'havia trobat. L'endemà vaig anar amb el meu pare a recollir-lo.

Estic molt agraït a aquesta gent que va trobar l'acordió i que me'l va guardar perquè, fàcilment, alguna altra persona se l'hauria pogut quedar.

JAUME PARRA MACÍAS
Badalona

Benedicció d'animals

A la nostra parròquia aquest ha estat el primer any que s'ha fet, per Sant Antoni Abat, la benedicció d'animals de companyia.

Ha estat tan bonic! Els meus tres fills, de 12, 9 i 8 anys, durant els quinze dies previs a la festa, han estat emocionats amb l'expectativa de l'esdeveniment.

Em sembla una molt bona iniciativa aquesta celebració, així com d'altres que a algú li poden semblar a primera vista una mica agosarades o supèrflues. La benedicció

d'animals ha servit per motivar els infants a venir a missa, i també els ha servit per conversar al voltant de la creació i agrair-la a Déu. Ha servit per «fer barri» amb altres persones que, amb major o menor freqüència, s'apropen a la parròquia. I ens ha servit a tots els feligresos per valorar i agrair a Déu les creatures que ens regala. Una petita festa que ja estem esperant amb il·lusió l'any vinent.

MONTSE ROSET
Barcelona

Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians

Del 18 al 25 de gener (entre les festivitats de la confessió de sant Pere i la conversió de sant Pau), ha tingut lloc en tota l'Església la Setmana per la Unitat dels Cristians.enguany el lema ha estat la frase bíblica: «Cerca la justícia i només la justícia», en el moment present, siguis creient o no, que «la justícia ragi com l'aigua». «Que la vostra paraula sigui sí, quan és sí, i sigui no quan és no», «acontenteu-vos amb el que teniu».

Al llarg d'aquesta setmana les reflexions han girat a l'entorn de situacions difícils com la corrupció, la violència, l'explotació, la pobresa i el tràfic de persones. Cal que reconeguem que han esquitxat la vida de l'Església tot ferint la seva unitat i emprobrint-ne la credibilitat davant de tot el món.

ANNA MARIA MUNTADA BATLLE
Granollers

Podeu enviar les cartes a:

redaccio@catalunyacristiana.cat

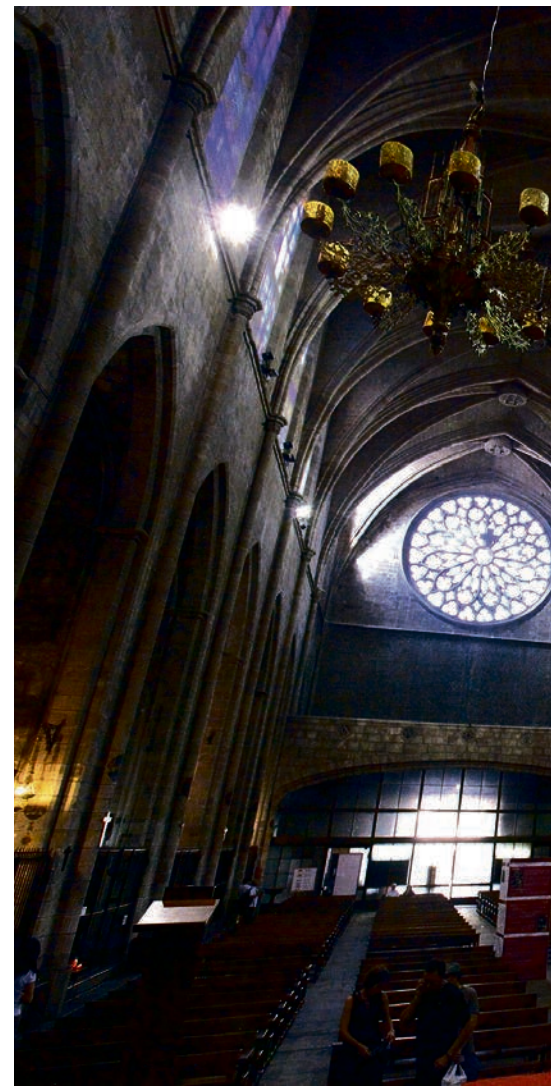
La basílica dels Sants Just i Pastor, la capella de Santa Àgata i la basílica de Santa Maria del Pi acolliran el Festival Llums d'Antiga

L'Auditori retorna la música antiga als seus espais naturals

MACIÀ GRAU
Barcelona

El Festival de Música Antiga de Barcelona, que s'ha celebrat a la ciutat de manera ininterrompuda des de fa més de 30 anys, començarà una nova etapa el dimarts 5 de febrer amb l'inici del Festival Llums d'Antiga. Ho farà de la mà de L'Auditori, que aquesta temporada ha fet un pas endavant per recuperar l'essència de la música antiga amb la creació d'aquest festival. Amb l'objectiu de trencar la dinàmica existent i apostar per artistes i repertoris menys habituals, L'Auditori ha decidit concentrar-lo en un període de dotze dies i dedicar-lo cada any a una línia argumental concreta. Aquest any, els protagonistes seran, d'una banda, la figura de Lluís XIV i l'absolutisme monàrquic, i de l'altra, la reforma luterana, que el 2017 va celebrar el seu 500è aniversari.

A més d'aquestes novetats, la intenció de L'Auditori d'apropar al públic les històries i les passions de la música antiga ha fet que fins i tot els escenaris que acolliran els concerts també siguin poc habituals. D'aquesta manera, la basílica dels Sants Màrtirs Just i Pastor, la capella de Santa Àgata i la basílica de Santa Maria del Pi, tots ells espais

naturals de la música antiga, acolliran les set actuacions que formen el repertori del festival.

Les esglésies, l'hàbitat natural de la música antiga

El principal artífex del Festival Llums d'Antiga és Robert Brufau, que el mes de desembre passat va ser nomenat nou director de L'Auditori, agafant el relleu de Joaquim Garrigosa. Des de la seva arribada, Brufau es va replantejar quin havia de ser el paper de L'Auditori com a hereu del Festival de Música Antiga de Barcelona: «Entenim que la interpretació de les cançons clàssiques s'havia normalitzat i per això vam decidir apostar per artistes i projectes menys habituals, que tinguessin una personalitat pròpia.»

Per tal de trencar aquesta dinàmica, que feia que molts artistes passessin despercebuts entre la gran oferta que ofereix L'Auditori, la primera decisió que va prendre Brufau va ser la de concentrar el

ROBERT BRUFAU

«Els artistes estan encantadíssims de tocar en aquests escenaris, ja que els autors de les peces que interpretaran treballaven a les esglésies»

La basílica de Santa Maria del Pi acollirà un dels concerts del Festival Llums d'Antiga.

festival en el temps i definir-lo a través d'un fil conductor: «Volem mostrar una idea diferent cada any, que pugui arribar a ser inspiradora per al públic i que ofereixi una experiència diferent de les anteriors.»

Dins d'aquest procés de transformació, una de les iniciatives que va prendre el director de L'Auditori va ser la de recuperar els espais històrics de la ciutat, que com explica, són un al·licient més per al públic i per als músics: «Els artistes estan encantadíssims de tocar en aquests escenaris, ja que els autors de les peces que interpretaran treballaven a les esglésies. Són el seu hàbitat natural, perquè quan es va compondre aquesta música no existien els auditoris.»

Per a aquesta primera edició, els espais escollits es troben al centre històric. La primera església elegida va ser la basílica dels Sants Just i Pastor, que des d'un primer moment va interessar a L'Auditori pel seu orgue recentment restaurat: «Nosaltres no te-

nim cap orgue a l'alçada, i és molt important poder-ho aprofitar en aquest sentit», manifesta Brufau. La basílica serà l'encarregada de donar el tret de sortida al festival el dia 5 de febrer, amb una actuació de l'organista Juan de la Rubia, i de tancar-lo el 16 del mateix mes, amb un concert del conjunt Alternative History, que combina la veu amb l'acompanyament de violes de mà.

El segon espai escollit va ser la capella de Santa Àgata, situada a la plaça del Rei, un lloc idoni per a la música més intimista, com explica el mateix Robert Brufau: «Amb un aforament màxim de 200 persones, la capella de Santa Àgata és un espai ideal per fer-hi música de cambra.» D'aquesta manera, la Capella acollirà fins a tres concerts, dos d'ells de clavicèmbal i un que combinarà aquest instrument amb el violí.

Finalment, el tercer escenari del Festival Llums d'Antiga serà la basílica de Santa Maria del Pi, on Brufau explica que hi actuarà el cor Vox Luminis: «El Pi és un lloc habitual dels concerts de la ciutat, i s'hi farà una actuació que requeria un espai més gran no només per sonoritat sinó especialment pel reclam dels mateixos artistes, que són un dels grans cors europeus del moment.»

Dues línies narratives

La definició del festival en dues línies argumentals també forma part de l'essència de la seva primera edició. D'una banda, l'elecció de Lluís XIV permetrà que el públic gaudeixi de la música que es toca a la seva cort, que era una mostra del seu poder absolut. De l'altra, tots els interessats en Martí Luter i la reforma protestant podran endinsar-se en les seves històries, mitjançant la música que l'envoltava o que ha derivat de la seva figura. A més, els temes escollits, serviran com a inspiració per a les properes edicions, que continuaran amb l'objectiu de mostrar el que Brufau anomena música antiga de recerca, és a dir, poc habitual a les sales simfòniques.

Tant el calendari i el repertori complet del festival com els abonaments es poden consultar a la pàgina web de L'Auditori: www.auditori.cat.

EDUARD BRUFAU
Terrassa

El Centre Cultural de Terrassa exposa gravats del gran artista holandès

Rembrandt, una ànima en clarobscur

El barroc és l'art exuberant per excel·lència. La pintura religiosa dels segles XVII i XVIII que ens ve al cap sol ser grandiloqüent. Però hi va haver en aquell temps autors que van fer servir el mateix llenguatge per endinsar-nos en un món molt més recollit, silenciós i personal, quasi intimista. Aquest segon art floreix de manera privilegiada en els gravats de Rembrandt (1606-1669), fill il·lustre de l'Holanda calvinista. Unes quantes d'aquestes obres, part de la Col·lecció Furió, es poden veure fins al 24 de febrer al Centre Cultural de Terrassa a l'exposició *Rembrandt. Geni del gravat*.

La majoria de la cinquantena de

gravats que el visitant pot contemplar són de dimensions reduïdes. Hi ha a disposició del públic unes lupes per veure millor les obres més petites i poder-se entretenir amb tots els detalls. Però, per captar l'essència de l'art de Rembrandt, l'espectador farà bé de prendre distància per poder obtenir així una perspectiva més global i unitària. La primera impressió del gravat potser no serà del tot nítida, però si s'hi posa atenció la suggeridora combinació de llums i ombres anirà revelant un univers sorprenentment ric.

Representar l'invisible

Les representacions d'escenes quotidianes aparentment intranscendents —un home i una dona enraonant a la porta d'una casa, uns captaires demanant almoïna o uns jugadors d'un esport semblant al golf— despleguen una mirada concreta, un batec personal, una interpretació de la realitat lleugerament malenconiosa: allà on els altres no hi veuen res de destacable, Rembrandt hi percep tota la tragèdia i la grandesa de l'ànima humana. Alguns dels seus gravats, sobretot els sensacionals autoretrats, semblen una molt avançada prefiguració del millor esperit romàntic del segle XIX. El magnífic contrast entre llums i ombres que hi ha a quasi totes les escenes converteix uns episodis banals en autèntiques obres mestres.

També hi abunden les escenes religioses. L'habilitat de Rembrandt amb l'art del gravat li permet tractar les escenes evangèliques de maneres molt diferents: tant pot representar una crucifixió impactant i gloriosa com una oració a Getsemaní tan delicada i humil que fàcilment pot passar desapercebuda; hi podem trobar el Nen amb prou feines il·luminat per una llàntia enmig de la foscor de l'establia, o bé el Ressuscitat lluminós i serè donant-se a conèixer als deixebles d'Emaús. Rembrandt ens fa comprendre que l'art no és una simple imitació de la realitat, sinó una interpretació, una manera de fer present l'invisible a través del visible.

«REMBRANDT. GENI DEL GRAVAT.»

Centre Cultural de Terrassa,
Rambla d'Ègara, 340,
Terrassa.

Horari: de dilluns a dissabte,
de 16.00 a 21.00
Tel. 937 804 122
www: fundacioct.cat

Col·lecció Furió

«Crist a Emaús», 1654.

29 FRANCESC i la nostra CASA DE TOTS

Carta «Laudato Si'» —«Lloat sigueu»—

52 LA MARE DE JESÚS ens cuida i ens acompanya amb amor

A més de Jesús fet Eucaristia, **la segona de les conviccions que donen seguretat a Francesc** en l'exercici de la seva responsabilitat de pastor de tots els creients en Crist Jesús **és el paper de Maria en la vida de cadascun de nosaltres, en la vida de l'Església i en el món sencer.**

Segons Francesc, **«Maria, la mare que va tenir cura de Jesús, amb afecte i dolor maternal ara té cura d'aquest món ferit»** que es la nostra **casa de tots**; i ha justificat aquesta afirmació: la mateixa mare que va tenir l'oportunitat de plorar la mort de Jesús amb el cor traspassat, **«ara es compadeix del sofriment dels pobres crucificats i de les criatures d'aquest món que el poder humà ha convertit en rebuig. Maria viu amb Jesús completament transfigurada, i totes les criatures canten la seva bellesa. És la dona "vestida de sol, amb la lluna sota els peus i una corona de dotze estrelles" (Ap 12, 1)»** (LS 241).

Des d'aquesta perspectiva, és lògic que nosaltres descobrim en Maria no solament un exemple a imitar en el nostre esforç de comprensió de la situació en què es troben els més desprotegits i vulnerables, i en el nostre amor fratern envers ells, sinó que també deixem que ella ens acompanyi en el nostre servei als qui necessiten el nostre ajut per poder viure amb la dignitat pròpia dels fills de Déu. **«Maria no tan sols guarda en el seu cor tota la vida de Jesús, sinó que també comprèn el sentit de totes les coses. Per això, nosaltres podem demanar-li que ens ajudi a mirar aquest món nostre amb ulls de saviesa»** (LS 241).

Però Maria no està mai sola. Déu sempre ha estat al seu costat fins a l'extrem de crear, en el si de Maria, la llar del seu Fill encarnat. **I Déu va voler que el seu espòs Josep sempre l'acompanyés.** **«Al costat de Maria, en la família santa de Nazaret, destaca la figura de Josep. Ell va tenir cura de Maria i de Jesús amb el seu treball i la seva presència generosa, els va defensar i els va alliberar de la violència**

«Maria, la mare que va tenir cura de Jesús, amb afecte...»

dels injustos conduint-los a terres d'Egipte. [...] De la seva figura n'emergeix una gran tendresa, que no és pròpia dels febles, sinó dels qui són veritablement forts, atents a la realitat per estimar i servir humilment».

Amb Maria, **Josep és un bon exemple per a tots els qui assumim el compromís de col·laborar en la cura de la Creació.** «Josep també pot ensenyar-nos a tenir cura de la natura, i pot motivar-nos a treballar amb generositat i tendresa per protegir aquest món que Déu ens ha confiat» (LS 242).

53 Més enllà del SOL i de tota la CREACIÓ, un DÉU QUE ÉS AMOR

Francesc no podia donar per acabada la seva Carta encíclica sobre l'*ecologia integral* sense deixar constància de la presència contínua del Creador en la nostra vida. «**Al final ens trobarem cara a cara davant la infinita bellesa de Déu, i aleshores podrem descobrir amb admiració el misteri de l'univers, que compartirà amb nosaltres la plenitud sense fi.** Sí, ara viatgem vers el dissabte de l'eternitat, vers la nova Jerusalem, vers la casa de tots que és el cel. Jesús ens diu: "Jo faig noves totes les coses" (Ap 21, 5). **La vida eterna serà una meravella compartida, on tota criatura, lluminosament transformada, ocuparà el seu lloc i podrà fer la seva aportació als pobres, que hauran estat alliberats definitivament**» (LS 243).

Francesc també ens ha recordat que la nostra presència en aquest món, formant part de la Creació i vetllant per la seva plena realització, no haurà estat res més que un continu pelegrinatge en la recerca de Déu, que n'és l'origen i el destí. «**Mentrestant, ens unim per fer-nos càrrec d'aquesta casa de tots que ens ha estat confiada, bo i sabent que totes les coses bones que conté seran assumides en la festa celestial.** Juntament amb totes les criatures nosaltres caminem per aquesta terra cercant Déu; perquè, si el món té un principi i ha estat creat, ara cerquem el qui l'ha creat, volem descobrir el qui li ha donat l'existència, el qui n'és el Creador. **Caminem cantant.** Que les nostres lluites i la nostra preocupació per aquest planeta no ens arrabassin l'alegria de l'esperança» (LS 244).

Francesc no s'oblida de recordar-nos que «**Déu, que ens ha convocat al compromís generós i a donar-ho tot, ens ofereix les forces i la llum que necessitem per prosseguir el nostre camí.** El Senyor de la vida, que ens estima tant, continua present en el cor d'aquest món. Ell no ens abandona, no ens deixa sols, perquè s'ha unit definitivament al nostre món, i el seu amor sempre ens mou a descobrir nous camins per avançar. **Lloat sigueu!**» (LS 245).

«Al final ens trobarem cara a cara davant la infinita bellesa de Déu, i aleshores podrem descobrir amb admiració el misteri de l'univers, que compartirà amb nosaltres la plenitud sense fi» (LS 243).

- Deixes que Maria, la mare de Jesús, ocupi un lloc en la teva vida? Ets, com ella, testimoni de l'Evangelí en el tracte amb els altres?
- En observar la bellesa de la Creació, no sents el desig d'alçar els ulls al cel i agrair el regal que Déu-Amor ens ha fet?

edebé

Extracte del llibre *Carta del PAPA FRANCESC — ECOLOGIA INTEGRAL*
Selecció i desenvolupament: FRANCESC RIU i MARGARIDA MOGAS

El canvi climàtic, responsable de l'augment de pluges torrencials al món.

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

L'efecte hivernacle, un dels factors del canvi climàtic

FRANCESC NICOLAU
Professor emèrit de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Quan parlem del canvi climàtic diem sempre que un dels seus causants és l'efecte hivernacle produït pels gasos contaminants i segurament molts dels nostres lectors es deuen haver preguntat com és el mecanisme que actua en aquest procés. He pensat, doncs, que agrairan que ho expliquem una mica. Per efecte hivernacle, en general, s'entén el fenomen natural que es produeix en l'atmosfera quan uns dels seus gasos absorbeixen i després reemetten part de la radiació infraroja rebuda del Sol, bo i impedit que s'escapi de la Terra. Els gasos que provoquen això són principalment el vapor d'aigua i el diòxid de carboni (CO₂). En principi és un efecte beneficiós. Així ho ha estat durant milers de milions d'anys. El planeta Terra, gràcies a tenir aigua i el CO₂ (provinent sobretot dels éssers vius) ha mantingut una temperatura mitjana d'uns 15°C, apta per a la vida. Si estigués seca i sense gasos seria un planeta gèlid, per la distància a què es troba del Sol. Tot està programat per la Providència, és clar.

El problema que ara s'ha presentat és que la quantitat de gasos que absorbeixen la radiació infraroja ha augmentat i segueix augmentant. A més del CO₂ s'hi afegeixen altres gasos. Del CO₂ hem de dir que segueix essent el principal responsable. Prové de la combustió del carbó, del petroli, del gas natural de les cases, de l'emès a les fàbriques, als vehicles, a les centrals tèrmiques i a les cremes de boscos o selves (cosa que també fa perdre arbres que l'absorbeixen). Però entre els gasos que cal

afegir-hi hi ha el metà que, a més de les zones pantanoses, prové també dels abocadors de residus, de les mines de carbó i dels excrements dels animals; l'òxid nitrós provinent de fertilitzants químics; l'ozó que es produeix en indústries i vehicles i que, encara que a gran altura ens és molt beneficiós com sabeu (capa d'ozó) arran de terra és molt contaminant, forma la boira fotoquímica a més de potenciar l'efecte hivernacle, i els halocarburs de les indústries, que no cal detallar.

Una estadística de l'any 2016 ens diu que l'emissió de gasos d'efecte hivernacle es deu un 32% a la indústria, un 28% als vehicles, i la resta als altres factors. I que la temperatura mitjana de l'any havia estat de 0,94°C més alta que la mitjana del segle XX. La previsió de les conseqüències que tot això comporta va fer que el 2015 es firmés l'Acord de París per 175 països fixant l'objectiu de mantenir l'augment de temperatura per sota dels 2°C, que per ara no s'ha fet pas del tot efectiu, prou que ho sabeu. I això que poc després un informe firmat per tècnics deia que superar el 1,5°C (que, si no s'hi posa remei, al ritme actual s'hi arribarà entre el 2030 i el 2052) ja faria augmentar calors extremes, pluges torrencials, sequeres... Cosa que cal que els governs tinguin molt present. Què hi hem de dir nosaltres? Em sembla que la cosa és tan clara que no cal afegir-hi res més. Hem de ser conseqüents i contribuir, encara que només sigui amb el nostre granet de sorra, a fer que tothom prengui consciència del problema.

**JOAN PALLARÈS-
PERSONAT**

Historiador
jpallarespersonat@gmail.com

Amb una extensa obra, editada principalment entre 1906 i 1918, el sacerdot i historiador Agustí Coy i Cotonat és ben poc conegut avui dia tot hi haver col·laborat molt temps en premsa local i també en grans mitjans de l'època com *El Día Gráfico*. Coy va ser el primer a demostrar l'origen pallarès del general Josep Moragues, localitzant la casa on va néixer i el llinatge i família a la qual pertanyia.

Nascut a Sort el 18 de gener del 1859, va estudiar als seminaris de Solsona i la Seu. Va ingressar a quintes el 1879, i va servir com a soldat a l'arma d'enginyers. Ordenat sacerdot el 1885, la seva carrera com a eclesiàstic va tenir lloc dins l'exèrcit: va marxar com a capellà de batalló al Regiment d'Infanteria Guadalajara 20, primer a Girona i Sevilla i després destinat a Cuba, en plena guerra. Va passar després a d'altres regiments, com el de Treviño, i de guarnició a Vilafranca del Penedès on va entregar-se a la història local. Hi va ser fins al 1911, en què ascendit de grau militar, va ser destinat primer a Madrid, després, el gener del 1912, a la fàbrica de canons de Trubia, a Astúries, i finalment, el 1915, a l'Hospital Militar de Barcelona, on es retirà amb el rang de capellà major, l'octubre de 1918.

El seu primer llibre, el 1906, va ser *Sort y Comarca Noguera-Pallaresa*, una obra de 31 capítols extensa i documen-

tada. Després publicaria sobre el Pallars, però també sobre les contrades penedesenques, l'orde santjoanista, sant Raimon de Penyafort, Agustina d'Aragó i altres temes militars o morals, en especial en els darrers anys. El darrer títol que coneixem és *Blasfemias y obscenidades en el lenguaje*, editat a Barcelona el 1918 per la Llibreria Manuel Verges, un volum de 70 pàgines.

Coy a Vilafranca es va vincular a la Creu Roja, sent president honorari de la comissió local; també es vinculà amb el cercle de lletraferits i estudiosos, i va escriure també sobre temes econòmics i enològics. També va treballar en la recerca dels orígens de la celebració de la diada de Corpus a Barcelona, datada avui en l'any 1320, fent notables progressos. Però la seva obra, encara incompleta, quedà inèdita a la seva mort i no va ser fins una dotzena d'anys després quan Agustí Duran i Sanpere i d'altres completaren la seva feina.

Agustí Coy i Cotonat va morir a Barcelona l'any 1920, el seu llegat bibliogràfic està avui conservat a l'Arxiu Històric de la Ciutat de Barcelona. Entre els materials hi ha la seva obra inèdita sobre les processons de Corpus i altres documents, com una abundant documentació sobre la ciutat de Ceuta, o dels seus sermons, que tampoc han vist la llum.

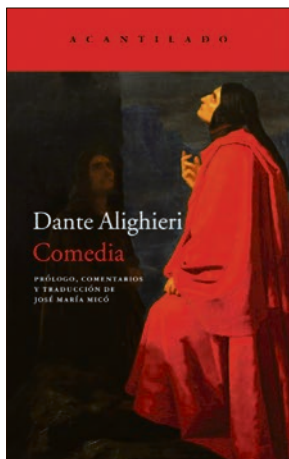
GENT DE CASA

Agustí Coy i Cotonat

SOR GEMMA MORATÓ i SENDRA, OP
La «Fulla» dels diumenges
 Arquebisbat de Barcelona, 2018,
 205 pàg.

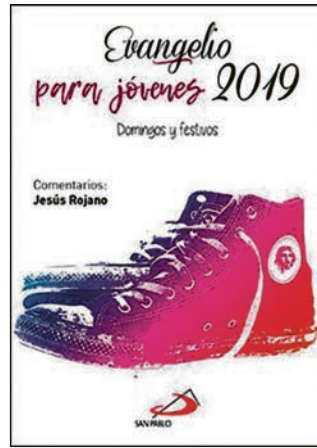
Aquest llibre és una bona part de la tesi doctoral de sor Gemma Morató. Vol donar a conèixer la història del *Full Dominical* de la diòcesi de Barcelona, esbrinar i repassar, fer una aproximació de com es va forjar aquesta publicació fundada per Mn. Josep Ildefons Gatell, i que des del 1892 es troba en la majoria de llars catòliques. Podríem dir que la història del *Full Dominical* també és part de la història de Catalunya.

DANTE ALIGHIERI
Comedia Pròleg, comentaris i traducció de José María Micó
 Acantilado, 2018, 936 pàg

Comedia és el resultat de la deliberació i la perseverança de Dante. Dramàtica i tenebrosa a *l'Infierno*, pictòrica i melancòlica al *Purgatorio*, i lluminosa i musical al *Paraíso*.

Aquesta nova traducció de José María Micó, melòdica i inspirada, convida el lector a endinsar-se en el singular univers dantesco i acompanyar el poeta en el seu viatge pels tres regnes ultramundans.

COMENTARIS: JESÚS ROJANO
Evangelio para jóvenes 2019 Domingos y festivos
 San Pablo, 2018, 335 pàg.

No dubteu a llegir l'evangeli de cada diumenge i festiu. En les paraules de Jesús trobareu resposta a moltes de les vostres preguntes i, fins i tot, us adonareu que no hi ha dos mil anys entre ell i vosaltres, sinó que està més a prop del que creieu. Comentaris senzills i pedagògics de Jesús Rojano adreçats als joves i agents de pastoral, per descobrir el tresor més gran que Jesús ens ha llegat: la seva Paraula.

TONI MONNÉ & JUAN LINARES
Croquetes & mandonguilles
 Recettes casolanes, sorprenents i deliciosos
 Cossetània Edicions, 2018, 61 pàg.

Atrèviu-vos a fer *korokke* japoneses, *coxinhas* brasileres, *arancini* sicilians, *frikadeller* daneses o *kefta* libanesa... Croquetes i mandonguilles per fer la volta al món i conèixer noves versions de dues preparacions clàssiques a través de receptes molt senzilles i amb ingredients fàcils de trobar.

AUTORS DIVERSOS
Mientras no te olvide
 Plataforma Testimonio, 2018,
 139 pàg.

La malaltia de l'Alzheimer i altres demències afecten cada vegada més persones. A pesar del dolor i les dificultats que provoca, no tan sols en qui la pateix sinó a l'entorn, també poden deixar espai per a la tendresa, l'alegria i l'esperança.

Aquests dotze relats han resultat guanyadors de la primera edició del Premi de relats «*Pienso en ti*», dirigit a familiars i cuidadors de persones amb demència.

SÍLVIA ROMERO i OLEA
El jurament
 Edicions Bromera, 2018, 329 pàg.

Tot comença amb una parella que rep un paquet inesperat amb un quadre sobre l'incendi de Londres i el seu astorament en sospitar que, sota aquesta pintura, n'hi ha una altra d'amagada. Com imaginar, però, la importància del descobriment que són a punt de fer?

Aquesta obra va ser Premi Blai Bellver de Narrativa 2017.

CRÍTICA DE TEATRE

ANDREU SOTORRA

andreusotorra@gmail.com

Ningú no és profeta a la seva bastida

En temps de Miquel Àngel, parlar de propietat intel·lectual, de drets d'autor i del plagi era molt lluny de les inquietuds dels artistes de l'època. ¿Què hi ha darrere de la gran obra de Michelangelo di Lodovico Buonarroti Simoni (Caprese, 1475 - Roma, 1564), l'autor oficial de la Capella Sixtina que ha passat a la història de l'art com a Michelangelo o Miquel Àngel?

L'obra *Al sostre* va ser el debut de Nigel Planer (Londres, 1953), com a autor teatral, a banda de les seves facetes de cantant, músic, actor i escriptor, més conegut pel personatge de Neil Pye, el xicot amb grenyes, veu fosca i figura hippy de la sèrie de la BBC, *The Young Ones* (*Els joves*), emesa a TV3, traduïda en

part per Francis Humble, el mateix traductor de l'obra teatral *El sostre*.

En Lapo i en Loti, obrers artesans, parlen durant una hora dels límits de l'autoria de les grans obres. Qui té la propietat intel·lectual de la Capella Sixtina, només Miquel Àngel o els artistes que van treballar anònimament al seu costat? En Lapo i en Loti són dos d'aquests artistes que han patit l'enveja de Miquel Àngel i que han estat foragitats de l'obra per ell.

Penjats en una bastida de pintors artesans, Lapo i Loti —com dos clowns, reneguen del que ha fet el «mestre» i es vanaglorien del que ells dos han deixat imprès amb el seu anonimats com si fossin grafers moderns. La interpretació d'Oriol Grau i Pau Ferran millora el contingut de l'original, més anecdòtic que el que alguns potser esperarien de caire artísticament més profund, tenint com té la referència del geni Miquel Àngel. Amunt i avall de la bastida, trago d'aigua fresca del càntir i baralla inclosa, els dos menestrals tan aviat trenquen un ou com fan pols de carbó, mètodes simples i ancestrals que deixarien empremta al llarg dels segles.

L'obra incideix més, doncs, en l'ego dels artesans, l'enveja, l'admiració i el rebuig a Miquel Àngel i la frustració de no haver pogut treballar pels que ells consideren autèntics genis: Rafael o Leonardo da Vinci. I és que ningú no és profeta a la seva bastida.

Pau Ferran i Oriol Grau protagonitzen aquesta obra de Nigel Planer sobre Miquel Àngel i l'autoria de la creació artística.

© Sala Trono

«**AL SOSTRE**», de Nigel Planer
 TRADUCCIÓ: Francis Humble
 INTÈRPRETS: Pau Ferran i Oriol Grau
 DIRECCIÓ: Israel Solà
 PRODUCCIÓ: Sala Trono de Tarragona
 Escenari Joan Brossa, Barcelona.
 Fins al 3 de febrer

AMB BON HUMOR

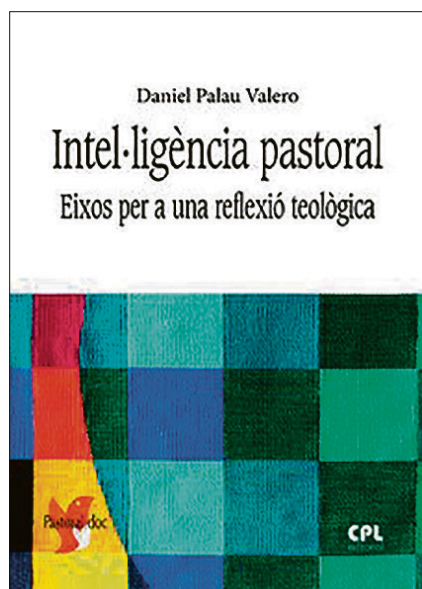
CRÍTICA LITERÀRIA

JOSEP M. DOMINGO

Vicari general del bisbat de Sant Feliu de Llobregat

Respostes a les inquietuds d'avui

DANIEL PALAU VALERO*Intel·ligència pastoral.**Eixos per a una reflexió teològica*
CPL, 2018, 150 pàg.

Aquest llibre inaugura els treballs acadèmics de la Càtedra de Teologia Pastoral *Arquebisbe Josep Pont i Gol* que és la instància de la Facultat de Teologia que té la finalitat de recollir i actualitzar el que va significar el CEP, Centre d'Estudis Pastorals, en el primer postconcili Vaticà II. Un àmbit de reflexió, formació i divulgació de propostes de teologia pastoral i de pastoral pràctica.

És un llibre inaugural en molts aspectes. No pel seu autor, el Dr. Daniel Palau, prevere del bisbat de Sant Feliu, rector de Corbera i professor a la Facultat de Teologia de Catalunya. Ja ens havia ofert el fruit de la seva tesi doctoral *La Iglesia-sacramento y los sacramentos de la Iglesia* (2014) i també la redacció d'un llibre de recerca pastoral preparat amb membres del Centre d'Estudis Pastorals i de la mateixa Facultat.

Ara aquest baptisme de la nova realitat acadèmica ve apadrinat per uns pròlegs a càrrec dels arquebisbes de Barcelona i Tarragona i del rector i degà de l'Ateneu Sant Pacià i de la Facultat de Teologia.

El contingut principal de l'obra té cinc capítols. El primer i el segon repassen amb brevetat la història recent de la reflexió pastoral a Catalunya i en el context europeu a partir del Vaticà II, per acabar amb la referència d'uns principis pastorals del papa Francesc exposats en la seva exhortació programàtica *Evangelii gaudium*.

El tercer i quart capítol tracten sobre el mètode que ha de guiar la reflexió pastoral i sobre la connexió d'aquesta amb l'eclesiologia. I finalment el cinquè capítol és el més programàtic, aquí l'autor proposa nou eixos vertebradors —endins i enfora de la comunitat eclesial— que centren el treball de teologia pastoral i de propostes operatives que la Càtedra vol oferir.

És significatiu que a l'inici i al final del llibre es faci referència a dos preveres ja difunts de qui l'autor es reconeix deutor i seguidor: Mn. Jaume Berdoy i el bisbe Joan Carrera. Tant de bo, amb aquesta insigne inspiració, la Càtedra de Teologia Pastoral, pugui desplegar els seus treballs i el seu servei que en aquest llibre se'ns presenten.

RAUXA

El Déu d'Alexàmenos

En un mur de l'antiga Roma hi ha una inscripció que diu «Alexàmenos adora el seu déu». Al dibuix que acompanya la frase s'hi veu el tal Alexàmenos davant de Crist crucificat, que té cap de ruc. Aquesta burla és la primera representació de la Creu que es coneix.

L'ase és aquell animal dòcil i pacient que suporta les bastonades sense tornar-s'hi. Carrega tot allò nostre que no podem portar de tant que pesa. És tan humil que sovint passa desapercebut, però quan Jesús va néixer ell el va escalfar amb el seu alè; també el va portar a Egipte i el va tornar. Anys més tard, va entrar triomfant amb Ell a Jerusalem i, al cap de pocs dies, al capdavant d'un seguici tristíssim, en va portar el cos des de la creu fins al sepulcre.

A la novel·la *L'idiota*, de Dostoievski, és el bram d'un ase el que fa despertar el malalt príncep Mixkin i li fa veure el món il·luminat per una altra llum. A la pel·lícula *Al azar*, *Baltasar*, de Robert Bresson, el protagonista és un ruc innocent que vessa la seva sang per tots els desgraciats, també per aquells que tant l'han maltractat. El ruc és aquell que passa per l'ull d'una agulla, mentre que els rics i savis no saben a quina porta han de trucar. L'autor del grafiti, amb la seva caricatura de mal gust, volia ofendre els qui creien en el crucificat; poc s'imaginava que sense voler-ho acabava de representar la mateixa veritat.

EDUARD BRUFÀU

Agenda

Barcelona

CRISTIANISME I JUSTÍCIA

El **dilluns 4 de febrer**, a les 19.00, Dilluns dels Drets Humans *Cap a un 8 de març dins l'Església*; els **dijous del 7 al 28 de febrer**, a les 19.00, seminari *Pot fer front el sentit del perdó al nihilisme del món actual?* amb Sergi Mas, Albert Llorca, Joan Ll. Pérez i Bonaventura Pedemonte (organitza Institut Mounier); els **dijous del 21 de febrer al 28 de març**, a les 19.00, seminari *El cristianisme en sis preguntes (a les quals només Déu va poder respondre)* amb Josep Cobo. Informació: tel. 933 172 338.

PARRÒQUIA DELS SANTS GERVA-SI I PROTASI

El **dimarts 5 de febrer**, a les 21.30, conferència de Ramon M. Nogués *La crisi cristiana europea a Catalunya: reptes i esperances*. Pl. Bonanova, 12 – Barcelona.

FUNDACIÓ JOAN MARAGALL

El **dimecres 6 de febrer**, a les 19.00, conferència de David Jou *La Creació (I)*. Inscripcions: www.joanmaragall.org.

SANTA ANNA

El **divendres 8 de febrer**, a les 20.30, concert *Maremar* a l'església de Santa Anna de Barcelona a benefici de projectes d'ajuda per a refugiats. Testimoni d'Ahmad Alhamso. Reserves: projectesvio@gmail.com.

CAL·LIGRAFIA

El **dissabte 9 de febrer**, a les 9.45, taller *Iniciació a la lletra carolíngia* amb la Gna. Conxa Adell. Monestir de Sant Pere de les Puel·les: tel. 932 038 915.

ESGLÉSIA DE SANT GAJETÀ

El **diumenge 10 de febrer**, a les 18.00, concert *El secreto de las musas* amb el Dúo Amoria a favor de la Fundació Manos Providentes. C/ Consell de Cent, 293 – Barcelona.

VERITABLE VIDA EN DÉU

El **diumenge 10 de febrer**, a les 18.00, grup d'oració a les Carmelites Missioneres (c/ Puiggarí, 1 – Barcelona). Més informació i llibre:

Mercè Ferrer, tel. 935 304 806.

UNIVERSITAT RAMON LLULL

Els **dimarts i dijous de febrer a juny**, a les 18.00, curs *Expert universitari en acompanyament al procés de malaltia* a la Facultat de Filosofia de Catalunya (tel. 934 534 338).

Lleida

MALALTS

El **diumenge 10 de febrer**, a les 18.45, a la catedral de Lleida, rosari de torxes i eucaristia de la Jornada Mundial del Malalt. Presideix el bisbe Salvador Giménez.

Solsona

SANTUARI DEL MIRACLE

El **cap de setmana del 8 al 10 de febrer**, curs d'art i espiritualitat *Ikebana* amb Ferran Rodríguez i Josep Gordi (tel. 973 480 002).

Tarragona

7d10

El **divendres 8 de febrer**, a les 20.30, xerrada per a joves *L'avortament, l'única sortida possible? Un Sí a la vida* amb Míriam De la Flor al Centre Tarraconense El Seminari de Tarragona (c/ Sant Pau, 4).

Tortosa

CAMPANAR

El **divendres 8 de febrer**, a les 13.30, inauguració de la reforma del campanar de la parròquia de Sant Miquel de Canet lo Roig.

Vic

COVA DE MANRESA

El **dissabte 9 de febrer**, a les 10.30, pregària contemplativa; el **cap de setmana del 15 al 17**, aprofundiment en la pregària amb Xavier Melloni, s.j. Tel. 938 720 422.

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Per l'acollida de les víctimes del tràfic de persones, la prostitució forçada i la violència.

Catalunya Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions
Periòdiques en Català

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

www.catalunyacristiana.cat

 /catalunyacristiana

 @catcrist

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Macià Grau, Rosa M. Jané, Carme Munté, Joan Andreu Parra, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Col·laboradors d'aquesta setmana: Salvador Aragonés, Pilarín Bayés, Carme Borbonès, Esther Borrego, Lucía Caram, Agustí Codinach, Josep M. Domingo, Jaume González Padrós, Joan Guiteras, Antonio Gil, Joan A. Mateo, Ignasi Miranda, Victòria Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Quique, Ignasi Ricart, Francesc Riu, Josep Rius-Camps, Lluís Serra, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull, Joan Trias, Federico Trinchero, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat
(Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat
(Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat
(Publicitat)

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació:
Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA
Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri.
Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272
SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

JOAN TRIAS I CARME MUNTÉ

Els caputxins van crear fa més de cent anys el Col·legi-Escolania de Pompeia de Barcelona per tal d'assegurar l'accés a l'ensenyament de la població més desafavorida. Aquesta va ser la missió d'una escola al servei del poble en què va estudiar el mateix Jaume Terribas, autor del llibre *El Col·legi-Escolania de Pompeia. Una escola lliure*. Les persones interessades poden venir a recollir-ne un exemplar gratuït a la seu de Ràdio Estel i Catalunya Cristiana, carrer Comtes de Bellloc 67-69, de Barcelona.

Per què era necessari un llibre sobre el Col·legi-Escolania de Pompeia 1912-1970?

Als meus 83 anys, he volgut posar aquesta història negra sobre blanc perquè no caigui en l'oblit. He volgut deixar testimoni d'un ensenyament exemplar impulsat per un orde religiós. En temps de postguerra i de dictadura franquista, els caputxins de Catalunya van assumir aquesta responsabilitat. Era una escola que se situava en ple centre de Barcelona i era exclusivament per a les famílies necessitades, la gent que estava en pitjors circumstàncies, especialment després de la guerra civil.

Vostè parla d'una educació lliure i moderna. Com era aquesta educació?

Era un ensenyament dinàmic que partia de les vivències de la mateixa influència que exercia el convent-santuari de la Mare de Déu del Roser, conegut com a Pompeia. Els caputxins van posar sobre la taula l'ensenyament que el poble necessitava. No era només qüestió de teoritzar o ensenyar unes matèries específiques, sinó de posar en el terreny de les vivències ciutadanes l'ensenyament perquè la cultura

Jaume Terribas, autor d'«El Col·legi-Escolania de Pompeia. Una escola lliure»

«Els caputxins van posar sobre la taula l'ensenyament que el poble necessitava»

pugés de nivell.

L'escola també va ser pionera a l'hora d'acollir un equip femení de bàquet.

Sí, ara el feminisme és una autèntica revolta, però aleshores estava molt reprimat. L'escola dels caputxins només era per a nois però va donar acollida a un equip femení integrat per noies joves, familiars d'alumnes, cosa que va ser una novetat en aquells anys. Esmento amb nom i cognoms l'entrenador i les jugadores, perquè considero que van ser inspiradors d'una justícia social per a tothom, tant per a homes com dones.

En el llibre també ens ofereix una visita guiada per algunes estances que aporten una gran dosi de record i nostàlgia, com el taller del

pare Josep Maria Vera, director del col·legi i escultor, i el famós músic pare Robert de La Riba.

El pare Vera tenia taller al mateix col·legi, en una sala situada al costat dret a l'entrada pel carrer de la Riera de Sant Miquel. Tenia una certa anomenada com a escultor i es feia amb l'alta societat barcelonina. El testimoni d'un company de l'època explica que va tenir el privilegi de posar per a ell, durant uns dies, abillat amb una capa blanca, fent de model d'una escultura de mida natural d'un nen Jesús que va ser ubicada a la parròquia de Cerdanyola del Vallès. Fa uns quants anys va tornar a aquella església i no hi havia ni rastre de l'escultura. La seva glòria, va comentar-nos, va ser una glòria efímera.

LA DONA DEL SEGLE XXI

NI INDEPENDENT, NI SEGURA, NI AMB VEU.

UNA DE CADA TRES DONES D'AVUI
NO ÉS COM TE L'IMAGINES.

Mans Unides

Col·labora
900 811 888
mansunides.org

CREIEM EN LA IGUALTAT I EN LA DIGNITAT DE LES PERSONES